Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ὀκτωβρίου 1898 Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 46

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 355)

Διόλου δύσκολον νὰ ὑπέθετε καὶ νὰ ἤλπιζε τοιοῦτό τι ὁ πλοίαρχός μας· καὶ ἂν δὲν εἶπε τίποτε ἕως τώρα, ἴσως ἐφοβεῖτο νὰ μὴ τὸν ἀπογοητεύσουν, ὑποδεικνύοντες εἰς αὐτὸν τὰσθενῆ μέρη τοῦ συλλογισμοῦ του. Καὶ ἦτο πραγματικῶς πολὺ παρακινδυνευμένος. Διὰ τοιαύτην σωτηρίαν ἀπητεῖτο συρροὴ ἐκτάκτως εὐτυχῶν περιστάσεων. Καὶ αὐτὸς ὁ αἰσιόδοξος ναύκληρός μας, πρὸς τὸν ὁποῖον ὡμίλησα περὶ τούτου, μοὶ εἶπεν:

— Ὅλα συμβαίνουν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, κύριε Ζώρλιγκ!.. Ἀλλ' αὐτὸ πού μου λέτε ... τί νὰ σας πῶ! μοῦ φαίνεται τόσω δύσκολο!.. Θέλετε δηλαδὴ νὰ παραδεχθῶ πῶς ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ ἄλλοι μπορεῖ νὰ πίνουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ οὐίσκη σὲ κανένα καπηλειὸ τοῦ Χόβαρτ Τόουν! ἔ; Εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ μου λέτε πῶς αὔριο τὸ μεσημέρι θὰ φᾶμε καὶ 'μεῖς 'στὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ Ἄτκινς!»

Κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ὁμιχλώδεις ἡμέρας δὲν εἶδα διόλου τὸν Δὶρκ Πέτερς. Δὲν εἶχε ζητήσει νὰ με πλησιάσῃ, καὶ ἔμενε διαρκῶς καὶ ἐπιμόνως πλησίον τῆς λέμβου, ὡς φρουρός. Εἶχε πεισθῆ ὅτι τὸ μυστικόν του, ἐν μέρει τοὐλάχιστον, ἦτο γνωστὸν εἰς τὸ πλήρωμα, καὶ περισσότερον παρά ποτε ἀπέφευγε τοὺς συντρόφους του, κοιμώμενος ὅταν αὐτοὶ ἐγρηγόρουν, καὶ γρηγορῶν ὅταν ἐκοιμῶντο. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ μετενόει διότι μοὶ εἶχεν ἐξομολογηθῆ, φανταζόμενος, ὅτι διὰ τούτου ἐκίνησε τὴν περιφρόνησίν μου.

Ἀλλ' ὄχι! μόνον βαθύτατον οἶκτον ἠσθανόμην πρὸς τὸν δυστυχῆ μιγάδα.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω πόσον μᾶς ἐφάνησαν μακραί, μονότονοι καὶ μελαγχολικαὶ αἱ ὧραι, αἱ διαρρεύσασαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης, τὸν πυκνὸν πέπλον τῆς ὁποίας δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σχίσῃ ὁ ἄνεμος. Οὔτε διὰ τῆς μεγαλητέρας προσηλώσεως ἦτο δυνατὸν νὰ διακρίνῃ κανείς, ἐν οἱᾳδήποτε στιγμῇ, τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ὁ ἥλιος ἄνωθεν τοῦ ὁρίζοντος· ἑπομένως ἀδύνατον νὰ ὁρισθῇ εἰς πλάτος καὶ εἰς μῆκος ἡ θέσις τοῦ ὀγκοπάγου. Ὅτι ἐξηκολούθει νὰ πλέῃ νοτιοανατολικῶς—ἢ μᾶλλον βορειοδυτικῶς, ἀφ' ἧς διῆλθε τὸν πόλον,—ἦτο πιθανόν, ἀλλ' ὄχι καὶ βέβαιον. Δὲν ἐβλέπαμεν γύρω μας, ἑπομένως δὲν εἴχαμε σημεῖον συγκρίσεως, διὰ νὰντιληφθῶμεν τὴν μετακίνησίν του. Καὶ ἀκίνητος ἄνεμος ἦτο, δὲν θὰ τὸ ἠσθανόμεθα περισσότερον. Ἄλλως τε ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ ἐντελῶς, καὶ φλὸξ φανοῦ, ἐκτεθειμένη εἰς τὸ ὕπαιθρον, οὔτε κὰν ἐταλαντεύετο. Κρωγμοὶ πτηνῶν ἀσθενεῖς, διασχίζοντες τὴν ὁμιχλώδη ἀτμοσφαῖραν, μόλις διέκοπτον τὴν σιγήν. Σμήνη λάρων καὶ κλυδωνομάντεων, ἐπέψαυον ἱπτάμενα τὴν κορυφὴν τοῦ ὀγκοπάγου, ἐφ' ἧς ἐκαθήμην παρατηρῶν. Πρὸς ποίαν διεύθυνσιν ἔφευγον ἄρα γε τὰ ταχύπτερα ταῦτα πτηνά, τὰ ὁποῖα ἡ προσέγγισις τοῦ χειμῶνος ἐξεδίωκε μέχρι τῶν ὁρίων τοῦ Ἀνταρκτικοῦ

Μίαν ἡμέραν, ὁ ναύκληρος ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ το ἐξιχνιάσῃ, εἶχεν ἀνέλθῃ εἰς τὴν κορυφήν, ἐκτυπήθη εἰς τὸ στῆθος ἀπὸ ἕνα γιγαντιαῖον λάρον, (ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κεβραντακουέζων, αἱ πτέρυγες τῶν ὁποίων ἔχουν μῆκος δώδεκα ποδῶν) καὶ ἐκτυπήθη μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε ἐξηπλώθη ἀνάσκελα.

— Νὰ χαθῇ τὸ ζωντόβολο! μοῦ ἔλεγεν ὕστερα ὅταν κατῆλθεν εἰς τὸ ὀροπέδιον. Φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσα!.. Μοῦ δίνει μιά . . . πάτ! κάτω, μὲ τὰ τέσσερα ψηλά, σὰν ἄλογο ποῦ ξύνει τὴ ράχη του . . . Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς κατώρθωσα νὰ πιασθῶ καὶ νὰ μὴν κατρακυλήσω ... εἰ δὲ μὴ ἀντίο μαστέλλο!.. «Ἔ! δὲν βλέπεις καὶ λιγάκι μπροστά σου; Πῶς πέφτεις ἔτσι ἀπάνω 'στὸν κόσμο;» ἐφώναξα τοῦ πουλιοῦ. Καὶ οὔτε ἕνα παρτὸν δὲν μου εἶπε τὸ ζωντόβολο!

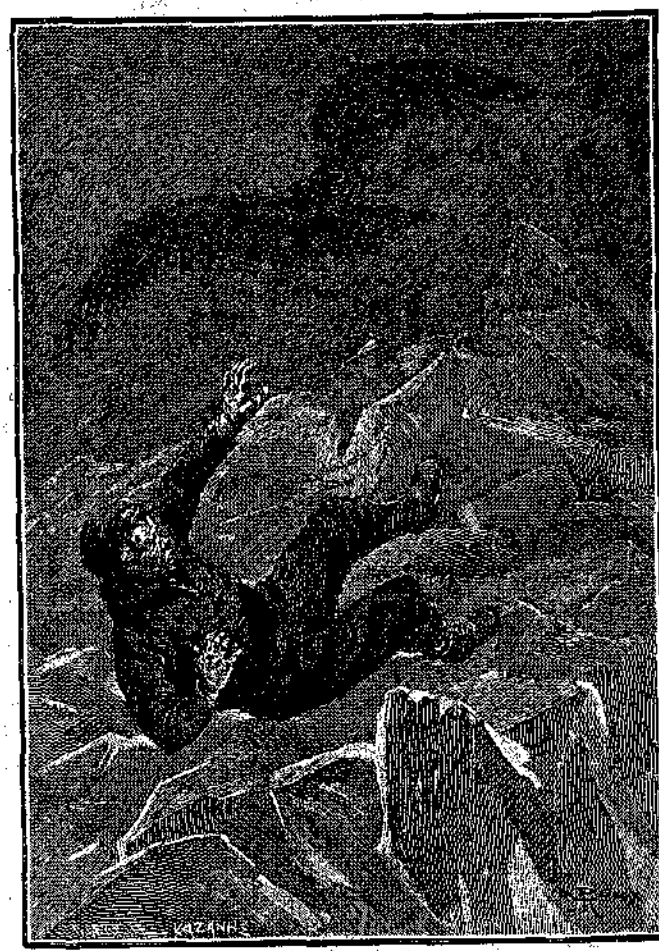

«Ἐκτυπήθη μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε ἐξηπλώθη ἀνάσκελα.»

(Σελ. 361, στήλ. 6'.)

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ ναύκληρος ἐκινδύνευσε νὰ κρημνισθῇ ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, ἕως κάτω εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας, τὰ ὠτά μας ἐπαράχθησαν ἀπὸ ἰσχυρὰ ὀγκανίσματα, ἀνερχόμενα ἐκ τῶν κάτω. Καθὼς παρετήρησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ἀφ' οὗ τὰ ὀγκανίσματα ταῦτα δὲν προήρχοντο ἀπὸ ὄνους, προήρχοντο ἀναμφιβόλως ἀπὸ λιπαρόχηνας. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, οἱ ἀπειράριθμοι οὗτοι κάτοικοι τῶν πολικῶν χωρῶν δὲν εἶχον κρίνῃ εὔλογον νὰ μας ἀκολουθήσουν ἐπὶ τῆς πλωτῆς μας νησίδος, καὶ ὅσον μακρὰν ἔφθανε τὸ βλέμμα, δὲν εἴχαμεν ἰδῇ οὔτε ἕνα, εἴτε εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ἑκ πάγου βουνοῦ, εἴτε ἐπὶ τῶν ἄλλων ὀγκοπάγων. Τώρα οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῶν ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες, διότι ἡ συναυλία ἠκούετο ὁλονὲν μετὰ μεγαλητέρας ἐντάσεως, μαρτυρούσης περὶ τοῦ πλήθους τῶν μουσικῶν... Καὶ ἡ παρουσία τῶν πτηνῶν τούτων δὲν ἀπεδείκνυε τὴν γειτνίασιν τῆς ξηρᾶς ; Ὅταν ἐζήτησα τὴν περὶ τούτου γνώμην τοῦ πλοιάρχου Λαν Γκύ, μοὶ εἶπε :

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ νομίζω, κύριε Ζώρλιγκ. Ἀπὸ ποῦ ἄλλοῦ εἰμπορεῖ νὰ ἔρχωνται, παρὰ ἀπὸ καμμίαν ξηράν, ἡ ὁποία θὰ εἶνε ἐδῶ πλησίον ;.. Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ γνώμη τοῦ ὑποπλοιάρχου, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἠξεύρετε, δὲν τρέφεται μὲ χιμαίρας. . . Ἔπειτα ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον, φαίνεται, δὲν ἐπροσέξατε. . .

— Τί εἶνε ;

—Ὅτι ἀκούονται καὶ μυκηθμοί, μαζὶ μὲ τὰ ὀγκανίσματα τῶν λιπαροχηνῶν. Προσέξατε ὀλίγον καὶ θὰ τους ἀκούσετε.

Ἠκροάσθην καὶ ἀνεγνώρισα πραγματικῶς, ὅτι ἡ ὀρχήστρα ἦτο πολὺ τελειότερον κατηρτισμένη, ἀφ' ὅσον ὑπέθετα. . .

— Ναί, εἶπα, τοὺς ἀκούω . . . εἶνε μυκηθμοὶ θρηνώδεις. . . Τότε λοιπὸν ὑπάρχουν καὶ φῶκαι, ἢ θαλάσσιοι ἐλέφαντες. . .

— Εἶνε βεβαιότατον !

— Ἄρα ἡ γῆ εἶνε πλησίον μας. Τί δυστύχημα νὰ μας περιβάλλῃ αὐτὴ ἡ ἀδιαπέραστος ὁμίχλη, καὶ νὰ μὴ μας ἐπιτρέπῃ νὰ την ἴδωμεν !

— Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε ποῦ δέν μας ἀφίνει νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν βάσιν τοῦ ὀγκοπάγου, προσέθεσεν ὁ πλοίαρχος. Ἐκεῖ θὰ ἐβλέπαμεν ἂν ἡ θάλασσα παρασύρῃ φύκη, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τοῦτο θὰ ἦτο νέον τεκμήριον δι' ἡμᾶς.

— Διατί δὲν δοκιμάζετε, πλοίαρχε ;

— Θὰ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον μὲ αὐτὴν τὴν ὁμίχλην, κύριε Ζώρλιγκ, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω εἰς κανένα νὰ πομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ ὁροπέδιον. Ὁτωσδήποτε, ἂν πραγματικῶς ὑπάρχῃ πλησίον μας γῆ, φρονῶ καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ ὀγκοπαγός μας θὰ προσεγγίσῃ. . .»

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχε δίκαιον. Θὰ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ ἐπιχειρήσῃ τις κάθοδον εἰς τὰ τυφλὰ διὰ τῶν κλιτύων ἐκείνων, τῶν τόσῳ ὀλισθηρῶν. Καὶ οἱ δεξιώτεροι, καὶ οἱ ἰσχυρότεροι ἐκ τῶν ἀνδρῶν μας, αὐτὸς ὁ Δίρκ Πέτερς ἀκόμη, δεν θὰ ἠδύναντο νὰ κατέλθουν μέχρι τῆς βάσεως, ἄνευ σοβαροῦ τινος δυστυχήματος. Καὶ ἦσαν ἀρκετὰ ἕως τώρα τὰ θύματα τῆς ἐκστρατείας μας, ὥστε νὰ μὴ θέλωμεν ναυξήσωμεν τὸν ἀριθμόν των.

Θὰ ἦτο δύσκολον νὰ σας παραστήσω τὴν πυκνότητα τῶν ἀτμῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπυκνοῦντο ἀκόμη περισσότερον πρὸς τὸ ἑσπέρας. Ἀπὸ τῆς πέμπτης ὥρας ἀδύνατον ἦτο νὰ διακρίνῃ τις ἓν ἀντικείμενον καὶ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνων βημάτων. Ἔπρεπε νὰ ψαύῃ τις τὸν σύντροφόν του, διὰ νὰ ἐννοῇ ὅτι εὑρίσκεται πλησίον του. Οὔτε ἤρκει νὰ ὁμιλήσῃ τις, διότι καὶ ἡ φωνὴ δὲν ἠκούετο εἰμὴ ἀπὸ μακροτάτην ἀπόστασιν. Οἱ δὲ φανοὶ ἐξέπεμπον φῶς ὠχρόν, ἄνευ ἀκτίνων, ὑποκίτρινον, ἀσθενέστατον, ἀνίκανον ἐντελῶς νὰ φωτίσῃ.

Ἀπὸ τῆς ὀγδόης ἑσπερινῆς ὥρας, ἡ ὁμίχλη ἐγίνετο τόσον πυκνή, ὥστε ἠσθάνετό τις μίαν ἀντίστασιν κατὰ τὸ βάδισμα. Ἐνόμιζες, ὅτι ἡ σύστασις τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἠλλοιοῦτο, ὡς ἂν ἔμελλε νὰ μεταβῇ ἀπὸ τῆς ρευστῆς εἰς τὴν στερεὰν κατάστασιν. Καὶ χωρὶς νὰ θέλω, ἐσυλλογίζόμην τὰ θαυμάσια τῆς νήσου Τσάλαλ, τὸ παράξενον ἐκεῖνο ὕδωρ, τὰ μόρια τοῦ ὁποίου εἶχον τόσον ἰδιόρρυθμον τὴν συνοχήν. . .

Ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ ὁμίχλη ἐπὶ τῆς ναυτικῆς πυξίδος, μᾶς ἦτο ἀδύνατον νὰ την καθορίσωμεν. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὀφήσαμεν ὀπίσω τὸν νότιον πόλον, οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν εἰς τὰς ἐνδείξεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ἡ ὁποία μετεκινεῖτο ἀτάκτως καὶ ἀνωμάλως ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μαγνητικοῦ πόλου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφερόμεθα ἀναμφιβόλως. Ἑπομένως κατ' οὐδένα τρόπον ἠδυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὀγκοπάγου.

Τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, μᾶς ἐκάλυψε σκότος βαθύ, μολονότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξαφανισθῇ. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, θέλων νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶχον ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τόπον τῆς κατασκηνώσεως, καὶ νὰ προλάβῃ πᾶσαν ἀσυνεσίαν ἐκ μέρους των, ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως τὸν κατάλογον. Ἕκαστος ἀκούων τὸ ὄνομά του, ἀπεκρίνετο «παρὼν» καὶ ἐλάμβανε τὴν θέσιν του ὑπὸ τὰς σκηνάς, φωτιζομένας ἐλάχιστα ἢ διόλου.

Μόνον ἡ φωνὴ τοῦ Δίρκ Πέτερς δὲν ἠκούσθη, μολονότι τὸνομά του ἐπανελήφθη πολλάκις.

Ποῦ ἦτο ; Μήπως εἶχε μείνῃ πλησίον τῆς λέμβου; ἂν καὶ ἦτο ὁλωσδιόλου περιττόν, διότι οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον ἁρπαγῆς τώρα, μὲ τὴν πυκνὴν αὐτὴν ὁμίχλην.

— Εἶδε κανένας σήμερα τὸν Δίρκ Πέτερς ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Κανένας ἀπεκρίθη ὁ ναύκληρος.

— Οὔτε εἰς τὸ γεῦμα ;

— Οὔτε.

—Μήπως τῷ συνέβη κανὲν δυςύχημα;

— Δέν το πιστεύω ! εἶπεν ὁ ναύκληρος. Ἐδῶ ὁ Δίρκ Πέτερς εὑρίσκεται, καθὼς λένε, εἰς τὸ στοιχεῖόν του· καὶ μέσα 'στὴν ὁμίχλη δὲν πιστεύω νὰ στενοχωρῆται πιὸ πολὺ ἀπὸ μιὰν ἀρκούδα τοῦ πόλου ! . . Αὐτὸς ποὺ τα κατάφερε τὴν πρώτη φορά, θὰ τα καταφέρῃ καὶ τὴ δεύτερη !

Ἄφησα τὸν Οὐρλιγκερλῆν νὰ λέγῃ, γνωρίζων καλῶς διατί ἐκρύπτετο ὁ μιγάς... Ὁπωσδήποτε, ἂν καὶ ἐπεμενε νὰ μὴν ἀποκρίνεται εἰς τὸ ὄνομά του, ὅσον καὶ ἂν τον ἐκάλουν, οὐδεὶς ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἀναζήτησίν του.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο τόσον ἀσφυκτική, ὥστε, ἐκτὸς τοῦ Ἐνδικόττου ὑποθέτω, κανεὶς ἄλλος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κοιμηθῇ. Οὕτως ἐμείναμεν ἄγρυπνοι μέχρι τῆς ἕκτης πρωϊνῆς ὥρας, ὅταν ἀφήσαμεν τὰς σκηνάς, διὰ νὰ ἀναπνεύσωμεν ἔξω ἀέρα ζωτικώτερον.

Ἡ αὐτὴ κατάστασις τῆς προτεραίας, ἡ αὐτὴ ὁμίχλη, πυκνὴ καὶ ἀδιαπέραστος. Μόνον ὁ ἄνεμος — νότιος ἀφ' ἧς στιγμῆς εἴχομεν διέλθῃ τὸν πόλον, — ἔπνεεν ὁλονὲν μετὰ μεγαλητέρας ἐντάσεως. Καὶ οἱ ἦχοι ἦσαν τώρα εὐκρινέστεροι διὰ τοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον ἐσάρωναν τὰ ἀτμοσφαιρικὰ ρεύματα.

Τὴν ἑνάτην ὥραν ὁ ὀγκόπαγος ἀπέβαλε διαμιᾶς τὸν ὁμιχλώδη του πέπλον. Μαγικὴ ῥάβδος δὲν θὰ ἐξετέλει ταχύτερον καὶ ἐπιτυχέστερον τὴν μεταβολὴν τῆς σκηνογραφίας, ἡ ὁποία παρουσιάσθη τότε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας. Διὰ μιᾶς ὁ οὐρανὸς ἀπεκαλύφθη μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ ὁρίζοντος, καὶ ἡ θάλασσα ἀνεφάνη καὶ ἀνέλαμψεν ὑπὸ τὰς πλαγίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. . .

«Γῆ !»

Ἡ κραυγὴ αὕτη ἀντήχησεν ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ὀγκοπάγου, τοῦ πλέοντος ὁλονέν, καὶ εἴδαμεν τὸν Δίρκ Πέτερς ὀρθὸν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου βράχου, μὲ τὴν χεῖρα τεταμένην πρὸς βορρᾶν.

Ὁ μιγὰς δὲν ἠπατᾶτο. Ἡ γῆ ἦτο πραγματική. Εἰς ἀπόστασιν τριῶν ἢ τεσσάρων μιλλίων, διεγράφετο καθαρώτατα μία βουνοσειρά, σκοτεινοῦ χρώματος.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΙΤΕΡΑΝ ἐντύπωσιν θὰ σας κάμῃ, εἶμαι βέβαιος, ὁ μαθητικὸς βίος τῶν ἀρχαίων, ὅπως περιγράφεται εἰς τὸν Πρόαντα, καὶ ἐκ τῆς γνωριμίας τοῦ προγόνου τούτου καὶ συναδέλφου σας, τὸν ὁποῖον μεθ' ὅλην τὴν ἀπόστασιν τῶν αἰώνων, γνωρίζει τις καὶ ἀγαπᾷ ὡς χθεσινὸν μόλις,—θὰ λάβετε ἀφορμὴν νὰ συγκρίνετε τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ παρόν, τὸν ἑαυτόν σας πρὸς τὸν Πρόαντα.

Ὁποία διαφορὰ τῶν τε μεταξὺ τῶν πάλαι Ἀθηνῶν καὶ τῆς σημερινῆς πρωτευούσης, τῶν σχολείων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τῶν ἰδικῶν μας, μεταξὺ τῶν διδασκάλων των καὶ τῶν διδασκάλων μας, μεταξὺ τοῦ συστήματος τῆς Ἀγωγῆς ἐκείνης καὶ τῆς συγχρόνου ! . . Καὶ ἀκριβῶς ἕνεκα τοῦ μεγέθους τῆς διαφορᾶς αὐτῆς, ὁποία δύναμις φαντασίας χρειάζεται, διὰ νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὸν ἑαυτόν του μαθητὴν ἀρχαῖον, διὰ νὰ ζήσῃ ἐπ' ὀλίγον ρεμβάζων τὸν μαθητικὸν ἐκεῖνον βίον, τὸν ὁποῖον μὲ τόσον κόπον καὶ μὲ τόσην μελέτην κατώρθωσε νὰ ναπλάσῃ ὁ συγγραφεύς! Διότι, σημειώσατε, εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Λωρῆ τίποτε σχεδὸν δὲν ὑπάρχει αὐθαίρετον καὶ πλαστόν. Καὶ αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι περὶ τοῦ βίου, τῶν ἠθῶν καὶ προπάντων τῆς ἀγωγῆς, στηρίζονται εἰς μαρτυρίας ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, εἰς ἀρχαίας ἐπιγραφὰς καὶ εἰς ἀρχαίας εἰκόνας. Ἀδιάφορον ἂν κάτωθεν τῶν τερπνῶν ἐκείνων σελίδων δὲν ὑπάρχουν σημειώσεις, σχόλια καὶ παραπομπαί, (ἐφόδια, τὰ ὁποῖα θὰ καθίστων βαρὺ καὶ φορτικὸν τὸ βιβλίον διὰ τὴν νεότητα.) Ἀλλ' ὁ εἰδήμων καὶ ὁ σοφός, ὁ ὁποῖος τὸ ἀναγινώσκει, διακρίνει κάτωθεν τῶν γραμμῶν τὰ πηγὰς ἐκ τῶν ὁποίων ἤντλησεν ὁ μυθιστοριογράφος, ὅλα τὰ συγγράμματα τῶν ἱστορικῶν, τῶν φιλολόγων καὶ τῶν ἀρχαιολόγων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑπ' ὄψει του, γράφων τὸν Π ρ ό α ν τ α. Τὸ ἔργον τοῦ Λωρῆ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν μελετημένων ἐκείνων μυθιστορημάτων τῶν ὅσῳ κοπιαστικῶν διὰ τὸν συγγραφέα τόσῳ τερπνῶν καὶ διδακτικῶν διὰ τὸν ἀναγνώστην,— μυθιστορημάτων τὰ ὁποῖα μᾶς μεταφέρουν εἰς ἄλλην μακρυσμένην ἐποχήν, περιγραφομένην ὅμως μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν καὶ μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας, ὡς ἂν ἦτο παροῦσα,—ὅπως εἶνε παραδείγματος χάριν ἡ Ἀ σ π α σ ί α τοῦ Χάμμερλιγκ, ἡ Α ἰ γ υ π τ ί α Β α σ ι λ ό π α ι ς τοῦ Ἔβερς, ἡ Σ α λ α μ π ὼ τοῦ Φλωμπὲρ, καὶ ἄλλα τοιαύτης φύσεως βιβλία, ἡ ἀνάγνωσις τῶν ὁποίων ἰσοσταθμίζει τὴν ἀνάγνωσιν ὁλοκλήρου βιβλιοθήκης.

Δύνασθε λοιπὸν νὰ στηριχθῆτε εἰς τὸν Πρόαντα. Εἶνε ἀσφαλὴς ὁδηγὸς διὰ νὰ σας χειραγωγήσῃ εἰς τὸ ταξείδιον αὐτὸ διὰ τῶν αἰώνων, καὶ διὰ νὰ σας μυήσῃ εἰς τὰ τοῦ μαθητικοῦ βίου τῆς ἐποχῆς του. Καὶ ἄν, ὅπως εἴπαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν, θελήσετε καὶ σεῖς νὰ ζήσετε δι' ὀλίγον εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχήν, ὡς παῖδες καὶ ὡς ἔφηβοι, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τον ἀκολουθήσετε καὶ νὰ τον μιμηθῆτε. . . διὰ τῆς φαντασίας. Θὰ σας βοηθήσω κ' ἐγὼ ὀλίγον, ἂν θέλετε. Ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι θὰ σας κρατῇ ὁ Πρόας, ἀπὸ τὸ ἄλλο χέρι θὰ σας κρατῇ ὁ . . . Φαίδων. Τοὐλάχιστον τὸνομά μου εἶνε ἀρχαῖον καὶ γνήσιον ἀθηναϊκὸν· θὰ ἰδῆτε πῶς θὰ μὲ γνωρίσουν ἀμέσως ὁ Πλάτων καὶ ὁ Σωκράτης! . . Θὰ σας συμβουλεύσω μάλιστα νὰ ἐκλέξετε καὶ σεῖς ἓν παρόμοιον ὄνομα : Κρίτων, Πρωταγόρας, Ἀλκιβιάδης, Λέαγρος, Λύσις, Ξενοφῶν . . . Πόσα ὡραῖα ὀνόματα ! θὰ σας συμβουλεύσω μόνον νὰ μὴ λάβετε τὸ ὄνομα Πρόας, διότι, —αὐτὸ μεταξύ μας παρακαλῶ—δὲν εἶνε γνήσιον. Τοῦτο ἔδωσεν ὁ συγγραφεὺς αὐθαιρέτως, πλάσας αὐτὸ κατ' ἀναλογίαν. Κανεὶς Πρόας δὲν ἀπαντᾶται εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, εἰς τὰς ἐπιγραφάς, εἰς τὰ γραπτὰ ἀγγεῖα. Εἰς τοὺς ἀρχαιολόγους τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε ἄγνωστον· καὶ τόσῳ πολὺ μάλιστα, ὥστε ἡ Διάπλασις κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ το ἀλλάξῃ. Ἀλλὰ διατί; Μήπως ὁ συγγραφεὺς ὁ ὁποῖος πλάττει ἕνα ἄνθρωπον, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πλάσῃ καὶ ἓν ὄνομα ; Ὁ Πρόας τοῦ Πρόαντος, ἐτελείωσε!

Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας,—εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, εἰς τὰς ἐνδόξους Ἀθήνας. «Κύτταξε, Πρόα ! ἡ Ἀκρόπολις !» εἶπεν ὁ Ἱλαρίων πρὸς τὸν ἔγγονόν του, ὅταν ἔφθασε διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν εἰς τὸ Ἄστυ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἀκρόπολις εἶνε τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον θὰ μας κάμῃ ἐντύπωσιν. Λάμπει ὁ Παρθενὼν πάλλευκος καὶ εὔγραμμος. Ἰδοὺ καὶ τὰ Προπύλαια, ἰδοὺ καὶ τὸ Ἐρεχθεῖον. Καὶ εἶνε ὅλα εἰς τὴν θέσιν των, κίονες, ζωφόροι, ἀετώματα, ἀγάλματα, ἀνάγλυφα, πλήρη, τέλεια καὶ ἀπαστράπτοντα. Ὁλόκληρος πόλις ἐκεῖ ἐπάνω ἐπὶ τοῦ βράχου,—ὁλόκληρος κόσμος αἴγλης ἀθανάτου καὶ αἰωνίας, ἡ ὁποία ἐφώτισε τὴν Ἀνθρωπότητα !

Καὶ κάτωθεν προσμειδᾷ ἡ ἄλλη πόλις μὲ τοὺς ναούς της, μὲ τοὺς βωμούς της, μὲ τοὺς τάφους της, μὲ τοὺς κήπους της, μὲ τὰ γυμνάσιά της, μὲ τὰς παλαίστρας της . . . Ἰδοὺ ὁ Κεραμεικὸς . . . ἰδοὺ ἡ Ἀκαδημία . . . ἰδοὺ ἡ Ἀγορά. . . Κατοικία θεῶν καὶ ὄχι ἀνθρώπων αἱ Ἀθῆναι. Ὁποία εὐτυχία νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ σπουδάσωμεν ἐδῶ!

Ἂς καταλύσωμεν ἐν πρώτοις εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς γραίας Ἀγαρίστης, τῆς μάμμης τῆς Γλυκέρας· θὰ μας φιλοξενήσῃ μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην μὲ τὴν ὁποίαν ἐφιλοξένησε καὶ τὸν Πρόαντα. Θὰ ἔχωμεν ἐδῶ καὶ τὴν θελκτικὴν συνοικρωφίαν τῆς Γλυκέρας, ἡ ὁποία μὲ τόσην τέχνην ζωγραφίζει τὰ πήλινα ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ἡ μάμμη τῆς πωλεῖ κατ' ἔτος εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀνθεστηρίων. Αὔριον θὰ παρουσιασθῶμεν εἰς τὸν διδάσκαλον καὶ εἰς τὸν παιδοτρίβην. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ προετοιμασθῶμεν.

Πρῶτον καὶ κύριον, ἂς ἐπιμεληθῶμεν τὰ τῆς περιβολῆς μας. Ἡ, ἡ βαρεῖα, ἡ πολυσύνθετος, ἡ βάρβαρος ἐνδυμασία, τὴν ὁποίαν φοροῦμεν τώρα, δὲν ἔχει πέρασιν εἰς τὰς Ἀθήνας! Ἀνάγκη νὰ ποβάλωμεν καὶ περισκελίδας καὶ ἐπανωφόρια καὶ περιλαίμια καὶ λαιμοδέτας καὶ κνημίδας, καὶ ὅλα. Ἀρκεῖ εἰς χιτὼν ἄνευ χειρίδων ἐσφιγμένος περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ φθάνων ἕως τὰ γόνατα, καὶ ἓν ἱμάτιον πλατὺ καὶ πολύπτυχον, ἓν εἶδος μανδύου, κρατουμένου διὰ πόρπης ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἀλλὰ μὲ πόσην χάριν ἐρριμένου ἐπὶ τῶν ὤμων ! Ζεῦγος ὑποδημάτων σκυτίνων καὶ χρωματιστὴ ταινία διὰ τὴν κόμην, συμπληροῦν τὴν νέαν μας περιβολήν. Τὸ πολὺ εἰμπορεῖ νὰ προμηθευθῶμεν ἕνα πέτασσον διὰ τὸ θέρος καὶ ἓν ἱμάτιον βαρύτερον διὰ τὸν χειμῶνα. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μιμηθῶμεν ἀπὸ τώρα τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους φιλοσόφους, οἱ ὁποῖοι ἔφερον «τὸ αὐτὸ ἱμάτιον χειμῶνός τε καὶ θέρους». Ἡμεῖς εἴμεθα μαθηταί, ὄχι φιλόσοφοι. . .

Ἀλλὰ μὲ τὴν περιβολὴν αὐτήν, πόσον πρέπει νὰ ἔχωμεν καθαρὸν τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἀφίνει ἡμίγυμνον. Ἔπειτα εἰς τὴν παλαίστραν ἢ εἰς τὸ γυμνάσιον δὲν θὰπιβάλωμεν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καὶ δὲν θὰ δειχθῶμεν ὁλόγυμνοι ; Εὐτυχῶς ἡ Ἐννεάκρουνος μᾶς παρέχει ἄφθονον τὸ ὕδωρ τοῦ συνεχοῦς καθαρισμοῦ. Αἱ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι δὲν ὁμοιάζουν μὲ τὰς σημερινάς, ὅπου τὰ ὕδατα καὶ τὰ λουτρὰ εἶνε τόσον σπάνια, καὶ ὅπου συχνὰ ἐνδυμασίαι ἀνεπιλήπτου κομψότητος καὶ καθαρότητος, καλύπτουν σώματα σχεδὸν ρυπαρά . . . Ἄ, ἡ φροντὶς τοῦ σώματος εἶνε ἀπαραίτητος, ἂν θέλωμεν νὰ ζήσωμεν εὐπρόσωποι εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, ὅπου δὲν ἐπιδεικνύεται, δὲν καλλιεργεῖται μόνον ἡ ψυχή, ἀλλὰ εἰς ἴσην μοῖραν καὶ τὸ σῶμα!

Τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν κατόπι, θὰ το ἴδωμεν εἰς τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Η ΤΟ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΟΝ ΣΦΑΛΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

(**Ἐπιστολὴ τοῦ ψυχογιοῦ πρὸς τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας τῆς Διαπλάσεως.**)

Κύριοι καὶ Δεσποινίδες,

ΝΑΙ, δὲν κάμνετε λάθος. Εἶμαι ἐγώ, ὁ Ἀνανίας, ὁ ψυχογυιὸς τῆς Διαπλάσεως. Μὲ γνωρίζετε καλὰ ἀπὸ τοὺς Ρεμβασμούς μου, ἀπὸ τὰς Γνώμας μου, ἀπὸ τὴν Πέμπτην Κυριακήν, καὶ τελευταίως ἀπὸ τὴν ἀφάνειάν μου καὶ τὴν πολυθρύλλητον τ ε μ π ε λ ι ά ν. Εἶμαι δηλαδὴ ὁ ρεμβώδης, ὁ γνωμιάρης, ὁ ἀφανὴς καὶ ὁ τεμπέλης,—ἂν μ' ἔλεγαν δὲ καὶ Κ υ ρ ι α κ ό ν, τὸ κομβολόγιον τῶν ἐπιθέτων μου θὰ ἦτο τέλειον.

Καὶ ὅμως ὄχι! δὲν με γνωρίζετε... ἀκόμη δὲν μ' ἐγνωρίσατε κατὰ βάθος. Δὲν εἶμαι τεμπέλης· ἔκαμνα τὸν τεμπέλην, ὅπως ὁ Ἀμλέτος—ἂν τὸν εἴδατε ποτὲ εἰς τὸ θέατρον,—ἔκαμνε τὸν τρελλόν. Ὄχι, δὲν ἦτο τεμπελιὰ αὐτὸ ποῦ μ' ἔκαμε νὰ μὴ φανῶ τόσον καιρόν· ἦτο ἀμηχανία, τύψις συνειδήσεως, μετάνοια, λύπη, ἀπελπισία, ὅ,τι θέλετε — ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ τεμπελιά.

Πρέπει νὰ σας διηγηθῶ τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχήν· πρέπει νὰ ἐξομολογηθῶ τὸ μυστικόν μου, — δηλαδὴ τὸ σφάλμα μου,—μὲ ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν παρρησίαν.

Πέρυσι, εἰς τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἔγραψεν ἡ Διάπλασις εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ ἔτους, καὶ διὰ τῆς ὁποίας σᾶς ἀνήγγειλε τὰ Ν έ α τ ο ῦ 1 8 9 8, ὑπῆρχε καὶ ἡ ἑξῆς φράσις: «Καὶ ὁ χαριτωμένος ψυχογυιός μου Ἀνανίας σᾶς ἐπιφυλάσσει διὰ τὸ 1898 ἓν Μ υ σ τ ι κ ό ν, τὸ ὁποῖον μὲ παρεκάλεσε πολὺ νὰ μή σας εἴπω ἀπὸ τώρα. Ἂς εἶνε.»

Τὴν φράσιν αὐτὴν ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ὑπαγόρευσα. Μόνον τὸ τελευταῖον ἐκεῖνο «Ἂς εἶνε» ἔγραψε μόνη της ἡ Διάπλασις. Καὶ ἠξεύρετε διατί; Διότι οὔτε κ' ἐκείνη δὲν ἐγνώριζε τὸ Μυστικόν μου. Μὲ ἠρώτησεν ἐπιμόνως διὰ νὰ τῆς το εἰπῶ, νὰ το ἀκούσῃ, νὰ το κρίνῃ καὶ νὰ το ἐγκρίνῃ, ἀλλὰ δὲν της το εἶπα. «Ἂς εἶνε» λοιπόν. Μὲ ἄλλους λόγους, ἐπιφυλασσόμεθα· καὶ ἂν ἡ καινοτομία τοῦ ψυχογυιοῦ μας εἶνε καλή, τὴν εἰσάγομεν, ἂν δὲν εἶνε καλή, τὴν ἀφίνομεν. Αὐτὸ ἐαήμαινεν ἡ τελευταία φράσις τῆς Διαπλάσεως.

Ἀλλὰ θὰ μ' ἐρωτήσετε, διατί δὲν ἠθέλησα νὰ εἰπῶ τὸ Μυστικόν μου, οὔτε εἰς τὴν Διάπλασιν;

Ὦ, κύριοι καὶ δεσποινίδες!.. Γονατίζω ἐμπρός σας... Συγχωρήσατέ με!.. Τὸ Μυστικὸν αὐτὸ δὲν το ἤξευρα οὔτε ἐγώ. Δὲν εἶχα Μυστικόν, δὲν εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου καμμίαν καινοτομίαν. Ἔτσι τὸ εἶπα, διὰ νὰ σώσω τὴν φιλοτιμίαν μου, διὰ νὰ οἰκονομήσω τὴν περίστασιν. Ἐνῷ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἡ Διάπλασις καὶ οἱ συνεργάται της συνεσκέπτοντο καὶ προητοίμαζον τὰς καινοτομίας των, — τοὺς Δώδεκα μῆνας, τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας, τὸν Γιούλιβερ κτλ. κτλ.—ἐγὼ εἰς μάτην ἔσπανα τὸ κεφάλι μου, διὰ νὰ εὕρω κάτι τι νέον καὶ καλλίτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα... Τίποτε! Εἶχα πάθῃ στείρωσιν διανοητικήν. Ε ἶ χ ε σ τ α μ α τ ή σ ῃ τ ὸ π ν ε ῦ μ ά μ ο υ, κατὰ τὴν φράσιν μιᾶς φίλης μας. Καὶ ἀντὶ νὰ το εἴπω ἀμέσως, ἐπροτίμησα—μὲ τὴν ἐλπίδα πάντοτε ὅτι κάτι θὰ εὕρω ἀργότερα,—ἐπροτίμησα, λέγω, νὰ ψευσθῶ, νὰ προσποιηθῶ ὅτι εἶχα εὕρῃ καὶ ὅτι θέλω τάχα νὰ το κρατήσω μυστικόν, διὰ νὰ κάμω ἔκπληξιν!

Αὐτὸ εἶνε τὸ σφάλμα μου, κύριοι καὶ δεσποινίδες,— τὸ μεγαλήτερον σφάλμα τῆς ζωῆς μου.

Ἀλλ' ὁποία τιμωρία μ' ἐπερίμενε! Ἀ, αὐτὴ ἡ κυρία Συνείδησις! Τί κακὴ ποῦ εἶνε καμμίαν φορά! Πόσον μᾶς βασανίζει, ὅταν δὲν τὴν ἔχωμεν καθαρὰν καὶ ἥσυχην!..

Στὴν ἀρχὴ δὲν ὑπέφερα καὶ τόσον πολύ. Ἐπερημένατε ἥσυχα σεῖς, ἥσυχα ἐπερίμενε καὶ ἡ Διάπλασις. Ἀλλ' ἅμα ἀρχίσατε νὰ νυπομονῆτε, διότι ἐπερνοῦσεν ὁ καιρὸς καὶ δὲν ἐβλέπατε οὔτε Ἀνανίαν, οὔτε Μυστικόν, ἤρχισε νὰ νυπομονῇ καὶ ἡ Διάπλασις, καὶ νὰ πιέζῃ, καὶ νὰ θυμόνῃ.

— Ἀνανία, τὸ μυστικό σου! μοῦ ἔλεγε.

— Ἀνανία, τὸ μυστικό σου! ἐπανελάμβανον αἱ δώδεκα ἀδελφαί.

— Ἀνανία, τὸ μυστικό σου! ἐφώναζεν ἡ Μάρθα.

— Ἀνανία, τὸ μυστικό σου! ἐπανελαμβάνατε σεῖς ὅλοι ἐν χορῷ.

Καὶ τὸ Μυστικὸν μοῦ εἶχε γίνῃ ἐφιάλτης... Καὶ ὅσῳ δὲν το εὕρισκα, ὅσῳ δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἐπινοήσω κάτι τι νέον, τόσα ψεύματα ἔλεγα:

— Τώρα τὸ γράφω, κυρία Διάπλασις.

— Σὲ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες θὰ εἶνε ἕτοιμον.

— Ὀλίγες γραμμὲς μοῦ λείπουν ἀκόμη!..

Καὶ αὐτὰ τὰ ψεύματα, καλῇ τῇ πίστει, σᾶς τα διεβίβαζεν ἡ Διάπλασις... Ἡσυχάζατε ὀλίγον καιρόν· ὕστερα πάλιν ἀρχίζατε, βιαιότεροι, ἀπαιτητικώτεροι... Θεέ μου! τί νὰ κάμω;

Νὰ φύγω! ναί, ἔπρεπε νὰ φύγω. Τὸ τερπνὸν Γραφεῖον δὲν μ' ἐχωροῦσε πλέον. Ἡ φυγὴ ἦτο ἡ μόνη μου σωτηρία... Φυγὰς καὶ ὁ δυστυχὴς Ἀνανίας!..

Κατέφυγα λοιπὸν εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τοῦ φίλου μου Ἀζαρίᾳ τὴν ἔπαυλιν, — διὰ νὰ περάσω τάχα τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ μείνω καὶ τὸν χειμῶνα, καὶ πάντοτε, ὅσον θὰ ἐξακολουθοῦσεν αὐτὴ ἡ φοβερὰ στείρωσις.

Καὶ ἤρχισεν ἡ ὁλική μου ἔκλειψις... δηλαδὴ ἡ φρικώδης ἐκείνη διαμονὴ εἰς τὸ Φάληρον, ἡ ἐκουσία ἐξορία, ἡ πλήρης τύψεων καὶ βασάνων. Ποῦ νὰ ἡσυχάσω! ποῦ νὰ διασκεδάσω! ποῦ νὰ κοιμηθῶ!..

— Ἀζαρία, ἔλεγα πρὸς τὸν φίλον μου — τὸν μόνον ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα ἐξομολογηθῇ τὸ ἀληθινὸν Μυστικόν μου, — δὲν εἰμπορῶ νὰ κοιμηθῶ! Ὅπως ὁ Μάκβεθ, ἐσκότωσα κ' ἐγὼ τὸν ὕπνον... Ὅλη τὴ νύκτα μένω ἄγρυπνος καὶ συλλογισμένος...

— Μοῦ φαίνεται πολὺ φυσικόν, ἀπαντοῦσεν ὁ Ἀζαρίας. Τὸ ὄνομά σου, φίλε μου, δὲν εἶνε σύνθετον ἀπὸ τὸ α στερητικὸν καὶ ἀ ν ί α, ὅπως εἶπεν ἕνας φίλος σου, οὔτε ἀπὸ τὸ α ἀθροιστικὸν καὶ ἄ ν ο ι α, ὅπως εἶπεν ἕνας ἐχθρός σου. Εἶνε ἁπλούστατα σύνθετον ἀπὸ τὸ α στερητικὸν καὶ ν ά ν ι, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὕ π ν ο ς. Ἀνανίας λοιπὸν εἶνε ἐκεῖνος ποῦ δὲν κοιμᾶται!

— Καλά, τὸ παραδέχομαι! εἶπα τότε ἐγώ· ἔλα νὰ παίξουμε ἕνα τάβλι, διὰ νὰ σκοτώσουμε τὸν καιρό.

— Εἶμαι πρόθυμος, εἶπεν ὁ Ἀζαρίας.

— Ναί, ἀλλὰ πῶς θὰ παίξῃς ἀφ' οὗ δὲν ἔχεις ζάρι;

— Νά τα! εἶπεν ὁ φίλος μου δεικνύων τοὺς κύβους τοῦ παιγνιδίου.

— Καὶ ὅμως τὸ ὄνομά σου εἶνε σύνθετον ἀπὸ τὸ α καὶ ζ ά ρ ι. Ἀζαρίας εἶνε ἐκεῖνος, ποῦ δὲν ἔχει ζάρι.

— Μπᾶ νὰ μή σε πάρῃ ἡ ὀργή! ἀνέκραξεν ὁ Ἀζαρίας, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μαντεύσῃ ποῦ θὰ κατέληγα. Ἀμ ἀφ' οὗ ἔχῃς ὄρεξι διὰ τέτοια λογοπαίγνια, θὰ πῇ ὅτι εἶσαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν σου καὶ ἠμπορεῖς νὰ κοιμηθῇς ἐξαίρετα.

Καὶ με ἄφινε μόνον, νὰ περάσω τὴν νύκτα, μὲ ὅλα τὰ φαντάσματα τῶν Μεγάλων καὶ τῶν Μικρῶν Διαβόλων, ποὺ μου ἐφώναζαν: «Ἀνανία, τὸ Μυστικό σου!»

Καὶ ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε, καὶ τὸ κακὸν ἐμεγάλωνε. Καὶ ἄρχισαν τὰ παράπονα, ὡς βροχή, καὶ τὰ ἐπιγράμματα, καὶ οἱ στίχοι, καὶ αἱ προτάσεις περὶ τιμωρίας μου, καὶ οἱ ὑπαινιγμοὶ ποὺ σας ἐνέπνευσεν ἡ «Χώρα τῶν Μακάρων» — ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ ἐδημοσιεύθη καὶ αὐτή! — Καὶ ἦλθεν ἡ ἑορτή μου, δυστυχισμένη ἑορτή, ποὺ μου ἔφερεν ὀλίγα συγχαρητήρια καὶ τόσα πολλὰ συλλυπητήρια!.. Ἀ, χωρὶς ἄλλο θὰ ἔλυωνα σὰν τὸ κερί, θὰ πέθαινα ἀπὸ μαρασμὸν καὶ ἀπὸ τύψιν, ἄν... ἂν δὲν μου ἔγραφεν ἐκεῖνο τὸ γράμμα ἡ Μάρθα, καθὼς εἴδατε εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον.

Ἐσυλλογίσθην τὴν ἐρώτησιν τῆς Ἑβδόμης Κυριακῆς, καὶ ἔγινε φῶς εἰς τὸ πνεῦμά μου, καὶ εἶδα τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθινῆς σωτηρίας, τὴν μόνην λύσιν, τὸ μόνον καταφύγιον.

Μετάνοια καὶ ἐξομολόγησις καὶ... συγγνώμη!

Καὶ μὲ τὴν γενναίαν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἀνῆλθα εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, ἐπανεῖδα τοὺς ἰδικούς μου καὶ ἀνέλαβα τὰς συνηθείας μου. Ὦ, μὲ ποίαν εὐχαρίστησιν ἐκάθησα πάλιν εἰς τὸ τραπέζι, μὲ τὰς δώδεκα ἀδελφάς μου, εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ποὺ ἔμενεν ὀρφανὴ ἐπὶ μῆνας! Τί γλυκεῖα ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ ἐξορίστου! Ὁ ἄσωτος υἱὸς δὲν ἠσθάνθη τόσην χαράν, ὅταν ἔτρωγε τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅσην ἐγώ, ὅταν ἔφαγα τὸ πρῶτον μου πρόγευμα μὲ τὰς ἀδελφάς μου!

Ἀλλ' ἡ ἐξομολόγησις εἶχε γίνῃ! Ἡ συνείδησίς μου ἦτο πλέον ἥσυχη. Εἰς τὸ σπίτι μ' ἐλυπήθησαν καὶ μ' ἐσυγχώρησαν. Κύριοι καὶ δεσποινίδες, ἐλπίζω τώρα ὅτι θὰ με συγχωρήσετε καὶσεῖς.

Ναί;.. μὲ συγχωρεῖτε;.. Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σας ὑποσχεθῶ, ὅτι δὲν θὰ προκηρύξω πλέον καινοτομίαν, ἂν δὲν την ἔχω πρῶτα... τοὐλάχιστον μέσα εἰς τὸ κεφάλι μου;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Υ. Γ. Περιμένω τὰς ἀπαντήσεις σας εἰς τὴν ἐπιστολήν μου αὐτήν. Ἡ καλλιτέρα, ἀπὸ ὅσας θὰ λάβωμεν ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον, θὰ δημοσιευθῇ.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 356)

— Ἀ, θὰ εἶνε τὸ Λ... εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Θὰ ρωτήσουμε γι' αὐτοὺς καὶ 'στὸ γυρισμὸ θὰ τους ἐπισκεφθοῦμε. Τώρα δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν καιρόν. Ἀνυπομονῶ νὰ ἰδῶ τὸν φίλον μου Γαζῆν κύριον τοῦ θησαυροῦ του.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο! ἀπήντησεν ὁ νέος φαιδρός. Σὲ τέσσερες ὧρες εἰμποροῦμε νὰ φθάσουμε μὲ τὸ σιδηρόδρομο. Μὲ τὴν ἅμαξαν ὅμως θὰργήσουμε περισσότερο.

— Ἀληθινά· ἀλλὰ μὲ τὴν ἅμαξα εἰμποροῦμε νὰ κρύψουμε τὸ μυστικό μας καλλίτερα. Ἔτσι δὲν φοβούμεθα οὔτε κάπηλον, οὔτε δήμαρχον, οὔτε χωροφύλακας, οὔτε κανένα... Εἴμεθα σὰν 'στὸ σπίτι μας.

— Ἔπειτα διασκεδάζουμε καὶ καλλίτερα, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

Αἱ ὧραι τῆς ἁμαξοδρομίας ἐπερνοῦσαν γρήγορα, καὶ τόσῳ μᾶλλον εὐχάριστα διὰ τὰ παιδία, καθ' ὅσον καὶ ἡ ἀντίθεσις τοῦ παρόντος πρὸς τὸ παρελθὸν ἦτο μεγαλητέρα. Ποῖος, βλέπων τὴν ὡραίαν κόρην, τὴν ὁποίαν σήμερα ἔσυραν τέσσερα ἄλογα, ποῖος θὰνεγνώριζε τὴν μικρὰν ἀλήτιδα, μὲ τὰ τρύπημένα ὑποδήματα, μὲ τὸ ὠχρὸν πρόσωπον καὶ τὸ φοβισμένον βλέμμα, ἡ ὁποία ἐπαρακαλοῦσε τοὺς χωροφύλακας νὰ μή την βάλουν εἰς τὴν φυλακήν;..

«Ὁ Ἀὰν Γκὺ ἀνέγνωσε τὸν κατάλογον.» (Σελ. 362, στλ. 6'.)

Καὶ ὁποία ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ μαύρου, ὁ ὁποῖος ἐγελοῦσε τώρα τόσον δυνατὰ καὶ ἔπερνε τὸ μαστίγιον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πέτρου καὶ ἐκτυποῦσε τὰ ἄλογα διὰ νὰ τρέξουν γρηγορώτερα, —καὶ τοῦ μελαγχολικοῦ καὶ κατακουρασμένου ἐκείνου παιδίου, τὸ ὁποῖον ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸ δάσος;!

— Μηλιά! εἶπεν ἐξαφνα ὁ Γιαννάκης. Γιὰ ἰδὲς ἐκεῖ πέρα! Δέν σου φαίνεται πῶς εἶνε ὁ κύριος Νωματάρχης μὲ τὸν χωροφύλακα, τὸν Χαραλάμπη;..

— Ἀλήθεια, εἶνε ὁ καλὸς Νωματάρχης... Τί θὰ ἔλεγε, ἂν ἤξευρε πῶς εἴμεθα 'μεῖς 'ς αὐτὸ τὸ ὡραῖο ἁμάξι!

Ὅταν οἱ χωροφύλακες ἐπλησίασαν ἕως δέκα βήματα, ὁ Γιαννάκης δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ, ἐσηκώθη ὄρθιος, ἔβγαλε τὸ καπέλο του καὶ τους ἐχαιρέτισε μὲ τόσην ζωηρότητα, ὥστε ἐκεῖνοι, ἔκπληκτοι διὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ μικροῦ μαύρου, παρετάχθησαν εἰς τὸν δρόμον καὶ ἀντεχαιρέτισαν στρατιωτικῶς.

— Ζήτω ὁ κύριος Νωματάρχης! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης· ὅταν ἡ ἅμαξα ἐπέρασεν ἀπ' ἐμπρός των, πρὶν προφθάσῃ ὁ Ζοζὸς νὰ τον πιάσῃ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ νὰ τον καθίσῃ διὰ τῆς βίας, ἐνῷ ὁ Πέτρος ἐκτυποῦσε δυνατὰ τὰ ἄλογα, διὰ νὰπομακρυνθοῦν τὸ γρηγορώτερον ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας, οἱ ὁποῖοι ἐστέκοντο ἀκόμη εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου κατάπληκτοι.

Οἱ ταξειδιῶται ἔφθασαν εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν καὶ κατέλυσαν εἰς τὸ καλλίτερον Ξενοδοχεῖον τοῦ μέρους ἐκείνου. Φανταστῆτε μὲ πόσην προθυμίαν ὁ ξενοδόχος καὶ οἱ ὑπηρέται του τοὺς ὑπεδέχθησαν... Ἁμάξι μὲ τέσσερα ἄλογα! καλὲ αὐτοὶ θὰ ἦσαν πρίγκιπες!.. Καὶ ὅταν ὁ κ. Δούμανης ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἔμενε τὴν νύκτα ἐκεῖ, καθὼς καὶ ὁ φίλος του, ἡ ἀνεψιά του,—διότι καθὼς ἠξεύρομεν, ἡ Μηλιὰ εἶχε προβιβασθῇ εἰς ἀνεψιάν,—οἱ ὑπηρέται του καὶ τὰ ἄλογά του, τότε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ξενοδοχείου ἤρχισαν νὰ τρέχουν δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, καὶ ἔγινε μεγάλη ἀναστάτωσις εἰς ὅλον τὸ οἴκημα καὶ προπάντων εἰς

τὴν αὐλήν, ὅπου εὕρηκαν τὸν μπελᾶ των τὰ δυστυχισμένα τὰ ὀρνίθια, καὶ ἔφευγαν τρομασμένα νὰ κρυφθοῦν, προαισθανόμενα ἤδη τὴν σούβλαν ἢ τὴν κατσαρόλαν, ἀπὸ τὸ κυνηγητὸν ποὺ τὰ ἔκαμναν... Ἐπίσης ἔφεραν ἄνω-κάτω καὶ τὸ ὑπόγειον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνέβασαν τὰ καλλίτερα κρασιά.

— Τί κρασὶ σ' ἀρέσει καλλίτερα, Μηλιά; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ἐμένα μ'ἀρέσει καλλίτερα ὁ μηλίτης! εἶπεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος ἀπεκρίνετο πάντοτε χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτοῦν.

— Ναί, ἀλλὰ ἐλησμόνησες ὅτι σὺ θὰ γευματίσῃς μὲ τὸν Ζοῖζον καὶ τὸν Πέτρον, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης.

— Καὶ ἡ ἀδελφή μου θὰ φάγῃ μαζί σας;

— Δὲν ἔχεις πιὰ ἀδελφήν!

— Μπᾶ! καὶ ἡ Μηλιά;

— Τώρα εἶνε κυρία σου, καὶ πρόσεξε νὰ τὴν περιποιηθῇς καλὰ εἰς τὸ τραπέζι, γιατί θὰ σε διώξω! εἶπε γελῶν ὁ κ. Δούμανης.

Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης συνεκινήθη τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν ἀπειλήν, ὥστε τὰ δάκρυα ἔτρεξαν εὐθὺς ἀπὸ τὰ μάτια του, καὶ ἐσχημάτισαν δύο ἄσπρες γραμμὲς ἐπάνω εἰς τὰ μαῦρά του μάγουλα...

— Καλὲ αὐτὸς ξεβάφει! ἀνέκραξεν ὁ κ. Δούμανης φαιδρότατος. Πάρ' τον γρήγορα, Ζοῖζό, καὶ διόρθωσέ τον... Δὲν συμφέρει νὰ μόθῃ κανεὶς ὅτι ὁ μαῦρός μας εἶνε ἄσπρος!

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὁ Γιαννάκης, τὸν ὁποῖον ἔβαψαν ἐκ νέου, ἐκάθησε μεταξὺ τῶν δύο του φίλων, τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Ζοῖζοῦ. Εἰς τὸ τέλος ὅμως, ἕνας μικρὸς ὑπηρέτης τοῦ στούλου,—ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ κέφι, ἀπὸ τὸ κρασί, τὸ ὁποῖον ἔρρεεν ἄφθονον χάρις εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ κ. Δούμανη,—ἐπλησίασε τὸν Ζοῖζον καὶ τοῦ ἔτριψε τὸ μάγουλον μὲ τὸ χέρι, πολὺ δυνατά.

— Σὲ γνωρίζω, κατεργάρη! εἶπε. Ἀμ δὲν εἶσαι καὶ σὺ πειὸ μαῦρος ἀπὸ τὸ μικρό, ποὺ ἔκλαιγε προτήτερα καὶ ἐξέβαφε ὁλοένα...

Ὁ Ζοῖζος ἐσηκώθη ἀμέσως, καὶ μανιώδης ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ σταυλίτου, ὅταν κατέφθασεν ὁ Ξενοδόχος καὶ ἔβγαλεν ἔξω τὸν ἀδιάκριτον ὑπηρέτην του, καὶ ἔτσι τὰ πράγματα ἔμειναν ἕως ἐδῶ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Γιαννάκης ἐφρόντισε νὰ μὴ κλαύσῃ διόλου, καὶ ἐδυνάμωσε τόσον πολὺ τὸ στρῶμα τῆς μαύρης βαφῆς, ὥστε τὸ πρόσωπόν του ἔγινε πολὺ πλέον σκοῦρον, ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Ζοῖζοῦ,—διὰ τὸ ὁποῖον ὁ μικρὸς ὑπερηφανεύετο πολύ.

Τὸ ταξείδιον ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ. Τὸ βράδυ θὰ ἔφθαναν πειὰ εἰς τὸ Πλωμανάκι, καθὼς τοὺς ἐβεβαίωνεν ὁ κ. Γαζῆς ποὺ ἐγνώριζε καλὰ τὸν τόπον. Δι' αὐτὸ ἡ συγκίνησις τῶν παιδιῶν ἐμεγάλωσε. Ἡ Μηλιὰ ὅλῳ καὶ γύρῳ της ἐκύτταζε. Ἀλλ' ὁ κ. Γαζῆς ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ χωρίον, ὅπου τὰ παιδιὰ διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰναγνωρισθοῦν. Δι' αὐτὸ ἐσυμβούλευσε νὰ καταλύσουν ἐκεῖ κοντά, εἰς τὸ χωρίον Σ.... ὅπου εἶχε ἓν καλὸν Ξενοδοχεῖον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν νύκτα νὰ ὑπάγουν πεζοὶ εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον, ὁ ὁποῖος μόλις μίκον λεύγαν ἀπεῖχε.

— Ναί, ναί, εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σου, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Δεῖξε εἰς τὸν Πέτρον τὸν δρόμον νὰ μας ὁδηγήσῃ εἰς τὸ χωρίον Σ...!

— Δὲν θὰ μας ἀφήσετε πρῶτα νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ σπίτι μας, ὅταν θὰ περάσουμε ἀπὸ ἐκεῖ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Μηλιά.

— Ποῦ εἶνε;

— Ἐκεῖ-πέρα, κύριε... ἐκεῖνο τὸ μικρὸ σπιτάκι, ἀριστερά σας... Φαίνεται ἀκατοίκητον... Μὰ πῶς: δὲν μᾶς το ἐπῴλησαν λοιπόν;

— Ἡ ἐπιθυμία σου εἶνε εὔλογος, Μηλιά, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Θὰ σε συνοδεύσω.

— Ἀμ ἐγώ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης· δὲν θὰ πάγω κ' ἐγὼ 'στὸ σπίτι μας;

— Ἐννοεῖται! θὰ ἔλθῃς καὶ σὺ μαζί μας, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά.

— Τί χαρά μου! Μάλιστα θὰ εἶνε ὥριμα καὶ τὰ κεράσια, καὶ θὰ κόψουμε ἀπὸ τὸ περιβόλι μας ἕνα σωρό!

— Ἐγὼ συλλογίζουμαι τώρα ἄλλα πράγματα, Γιαννάκη μου! εἶπεν ἡ Μηλιὰ δυσηρεστημένη ποῦ ἔβλεπε τὸν Γιαννάκην νὰ μὴ συγκινῆται ἀπὸ τὴν θέαν τῆς οἰκίας, ὅπου εἶχον ἀποθάνῃ οἱ γονεῖς των.

— Ἅμα φάγω τὰ κεράσια, ὕστερα πάλι μελαγχολῶ, εἶπεν ὁ Γιαννάκης ὅλος χαρά.

— Σωπα, Γιαννάκη· ὁποιος σ' ἀκούσῃ, θὰ νομίσῃ πῶς δὲν ἔχεις καρδιά.

— Μηλιά! θὰ τον κάμῃς νὰ κλαύσῃ καὶ θὰ μου ξεβάψῃ πάλι! εἶπεν ὁ Ζοῖζος μὲ ὕφος φόβου τόσῳ κωμικόν, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ Μηλιὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

Καὶ ὅμως, πόσον ἡ χαρὰ ἦτο μακρὰν ἀπὸ τὴν καρδίαν της, ὅταν κατέβη ἀπὸ τὴν ἅμαξαν, καὶ κρατοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ εὐεργέτου της, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ πατρικόν της σπιτάκι!..

Ἡ θύρα ἦτο τόσον ἀδύνατη, ὥστε μόνον μὲ μίαν σπρωξιὰν ὁ Ζοῖζος τὴν ἄνοιξε... Σκόνη πολλὴ ἐσκέπαζε τὰ ὀλίγα ἐπίπλα ποῦ ἔμενον ἀκόμη... Ὅταν ἐμβῆκαν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, ποῦ ἦτο τὸ κρεβάτι, τὰ παιδιὰ ἐγονάτισαν καὶ προσευχήθησαν δι' Ἐκείνους ποὺ εἶχαν χάσῃ... Ἕνα στρῶμα ἔλειπε. Παντοῦ ἀταξία καὶ ἐγκατάλειψις.

— Θὰ διορθώσωμεν τὸ σπίτι σας, Μηλιά, καὶ θὰ βάλουμε μέσα καμμιὰ καλὴ γυναῖκα νὰ τὸ περιποιῆται, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης.

— Τὴν Ἀγγελική, κύριε! ἐπρόλαβε πάλιν νὰποκριθῇ ὁ Γιαννάκης. Μᾶς ἀγαπᾷ πολύ.

— Αἰωνίως λοιπὸν θὰ μας εὐεργετῆτε, κύριε; εἶπεν ἡ Μηλιὰ ἀτενίζουσα τὸν κύριόν της μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν.

— Ἀξίζει τὸν κόπον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Καὶ ἂν θέλῃς μάλιστα νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, δόσε μου ἕνα ποτῆρι νερό. Θὰ τοπιῶ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν, πρῶτα γιατί εἶνε ἀπὸ τὸ σπίτι σου,—καὶ ἔπειτα γιατί πεθαίνω ἀπὸ τὴ δίψα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΒΡΕΧΕΙ, ΒΡΕΧΕΙ!

Βρέχει, βρέχει, μαύρη συννεφιὰ
Καὶ βαρειὰ βροντὴ φοβέρες λέει,
Ἔχει χάση κάθε ὡμορφιὰ
Καὶ θλιμμένη ἡ Φύσι κλαίει, κλαίει.

Βρέχει—ἄς βρέχῃ, ὦ! θάρθῃ καιρός,
Ἡ βροχὴ ἡμεγάλη νὰ περάσῃ,
Ἥλιος θὰ ξανάβγῃ φωτερὸς
Κ' εὔθυμη ἡ Φύσι θὰ γελάσῃ.

Βρέχει, βρέχει, 'ς τὴν καρδιὰ βαρειὰ
Λύπη τῆς χαρᾶς τὸ τέλος λέει,
Καὶ χωρὶς καμμιὰ παρηγοριὰ
Ἡ φτωχὴ καρδούλα κλαίει, κλαίει.

Βρέχει—ἄς βρέχῃ, ὦ! θάρθῃ καιρὸς
Ἡ μεγάλη ἡ λύπη νὰ περάσῃ
Κ' ἥλιος εὐτυχίας φωτερὸς
Πάλι 'ς τὴν καρδούλα θὰ γελάσῃ.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος: Διατί ὁ ἀστὴρ Ἕσπερος ὀνομάζεται οὕτως;

Ὁ Μαθητὴς (ὁ ὁποῖος εἶνε συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως καὶ αἰωνίως ἔχει εἰς τὸν νοῦν του τὰ ψευδώνυμα.)—Διότι δὲν θέλει νὰ φαίνεται μὲ τὸνομά του!

Βοτάνη ὑπὸ τὸν Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

* * *

Σκέψεις τοῦ Κουφοκεφαλάκη, συγκινηθέντος βαθύτατα ἀπὸ μίαν περιγραφὴν θανατικῆς ἐκπαλαιότητος διὰ τῆς λαιμητόμου:

— Τοὺς δυστυχισμένους τοὺς καταδίκους! οἱ σκληροὶ αὐτοὶ οἱ δήμιοι! Δὲν ἔπρεπε πρῶτα νὰ τοὺς σκοτώνουν καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς κόβουν; Τοὐλάχιστον νὰ μὴν αἰσθάνωνται!

Βοτάνη ὑπὸ τὴν Πέτρας Σκαμβέλη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ ΗΜΕΡΑ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ τοῦ φύλλου, εἶνε ἡ *31 Ὀκτωβρίου*, δηλαδὴ ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς Προθεσμίας διὰ τὴν Ψηφοφορίαν μας. Σήμερον ποὺ σας γράφω, εἶνε ἡ 26 Ὀκτωβρίου,—ἀλήθεια, νὰ μου ζήσουν καὶ ὅλοι οἱ φίλοι Δημήτριοι!—διότι, καθὼς ἠξεύρετε, τὸ φύλλον γράφεται πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος, διὰ νὰ ἔχῃ καιρὸν νὰ τυπωθῇ. Ἑπομένως σήμερον δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σας εἴπω τίποτε θετικὸν διὰ τὸ Ἀποτέλεσμα. Ἐμπορῶ νὰ σας διαβεβαιώσω ὅτι ἡ Ψηφοφορία πηγαίνει ἀρκετὰ καλά· ἀλλὰ τίποτε περισσότερον. Τὸ ὁριστικὸν ἀποτέλεσμα θὰ τὸ μάθετε εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ πλέον καὶ ἡ τακτικὴ Ἀνανέωσις τῶν συνδρομῶν, εἴτε δι' 8 σελίδας καὶ μὲ 7 δραχμὰς καὶ 8 φράγκα χρ. εἴτε διὰ 16 σελίδας καὶ μὲ 14 δραχμὰς καὶ 16 φρ. χρ. Αὐτὸ πλέον θὰ τὸ ἰδοῦμεν!

Οἱ Σύλλογοι δίδουν καὶ πέρνουν. Οἱ ἐν Σύρῳ φίλοι μου ἔκαμαν ἤδη ἕνα μὲ πρόεδρον τὸν *Ἀντ. Φωσσάτον*, ταμίαν τὸν *Στ. Ζωγραφάκην*, Γεν. Γραμματέα τὸν *Σεβαστὸν Οἰκονόμου* καὶ μὲ Συμβούλους τὸν *Δ. Π. Δρίβαν* καὶ τὸν *Μ. Γλυνὸν*. Εἰς τὴν Σμύρνην πάλιν, καθὼς μοῦ γράφει ὁ *Ψάλλων Ρόαξ*, ἡ ἵδρυσις Συλλόγου ἀπεφασίσθη, ἡ δὲ σύνταξις τοῦ Κανονισμοῦ ἀνετέθη εἰς τὸν κακογράφον *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* τὸν καὶ μέλλοντα Πρόεδρον. «Ὑπερευχαριστῶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐνθουσιώδεις φίλους μου, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται καὶ θὰ ἐργασθοῦν συστηματικῶς ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου· εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι ἡ ἐργασία των θὰ εἶνε ἀποτελεσματικὴ ὅσον καὶ ἡ τῶν ἄλλων Μικρῶν Συλλόγων, τῆς Χαλκίδος, τῆς Λευκάδος, κτλ. εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλω ἤδη ἀρκετοὺς συνδρομητὰς τοῦ 1898.

Ἀστὴρ τοῦ Πόντου (Γ. Κ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος ἀμέσως, χωρὶς νὰναμείνῃς τὸ 1898. Τώρα π. χ. ἠμπορεῖς νὰπαντήσῃς εἰς τὴν 8ην Κυριακὴν καὶ νὰ μεταφράσῃς τὸ Ἀγγλικὸν Ποίημα, ἂν γνωρίζῃς ἀγγλικά. Ὡς πρὸς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Αἰσέων, ἀνάγνωσε τὸν Κανονισμόν, εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι μου ἐζήτησες καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀγάπην.

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ τοῦ *Φιλάνθου*. Πρῶτον μοῦ γράφει διὰ τὴν «Κηδείαν Πτηνοῦ» ὅτι τοῦ ἐνθύμισε κάτι παρόμοιον: Μία φίλη του, ὅταν ἐψόφησε τὸ Καναρινάκι της, τὸ ἔθαψεν εἰς μίαν γάστραν εἰς τὴν ὁποίαν ἐφύτευσε βασιλικόν· κατόπιν, ἀφ' οὗ ὁ βασιλικὸς ἐπράνθη, ἔσκαψε τὸ χῶμα, ἔκηψε τὸ μικροσκαπανὸν σκελετὸν τοῦ πτηνοῦ, καὶ τὸν ἔκρυψεν εἰς ἕνα χρυσὸν κουτάκι, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐκάνω εἰς τὸ γραφεῖόν της.—Ἔπειτα ὁ *Φίλανθος* μοῦ προτείνει νὰ ἱδρύσω Νέον Βραβεῖον, δηλαδὴ ἓν Α' Βραβεῖον, τὸ ὁποῖον νὰ δίδω εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν ἐντὸς ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος ὡρισμένον ἀριθμὸν Β' Βραβεῖων ἢ Γ' ἀναλόγως. Δέν σας φαίνεται ὡραιοτάτη καὶ δικαιοτάτη αὐτὴ ἡ πρότασις; Τὸ κατ' ἐμὲ μοῦ ἤρεσε πολύ. καὶ θὰ τὴν ἐπεξεργασθῶ τώρα, διὰ νὰ τὴν εἰσαγάγω μαζὶ μὲ τὰς πολλὰς καινοτομίας τοῦ 1899.

Ἀπερίγραπτος ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ *Γουλιέλμου Τέλλου* διὰ τὸ διπλοῦν φυλλάδιον καὶ διὰ τὸν «Πρόαντα τὸν Νικίου»! Τὴν ἡμέραν ποῦ ἔλαβεν ἐπὶ τέλους τὸ θαυμάσιον αὐτὸ βιβλίον καὶ τὸ ἀνέγνωσε, καὶ τὸ ἀπήλαυσεν, ἦτο ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν, ἐγνώρισε τί εἶνε εὐσυγία, «καὶ δὴ ἀληθινὴ Εὐτυχία». Ἀλλ' ἰδού, δὲν παρῆλθον ἓξ ἡμέραι, καὶ ὁ Θεὸς τῷ ἐπεφύλασσε νέαν εὐτυχίαν: τὸ διπλοῦν φυλλάδιον μὲ τὴν Κυριακήν, μὲ τὰς εἰκόνας, μὲ τὴν ἀπάντησιν τοῦ *Ναυάρχου τῆς Βαρέλλας*, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ δακρύσῃ, κτλ. κτλ. Ἄλλο ὅμως νὰ σας τὰ λέγω, καὶ ἄλλο νὰ διαβάσετε τὴν ἐνθουσιώδη αὐτὴν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου μου, ὁ ὁποῖος δὲν ἀρίνει καμμίαν εὐκαιρίαν χωρὶς νὰ μου ἐκφράσῃ μὲ τὸν ὡραιότερον τρόπον τὴν θερμότατην του ἀγάπην!

Δί' ἀδελφὲ τοῦ *Ἀνανία*, *Νικητὰ τῆς Ἀουστερλίτσης*, σὲ ὑπερευχαριστοῦν διὰ τὸ σπάνιον γραμματόσημον ποὺ τας ἔστειλες. Σὲ παρακαλῶ νὰ μου φιλήσῃς τὰ ἀδελφιά σου. Πιστεύω νὰ ἔλαβες ἤδη καὶ τὸν «Πρόαντα» καὶ τὸ Λυσάγαρταν καὶ τὰ Μ. Μυστικά.

Χλωρὶς τῆς Χάλκης καὶ *Ζαππίς*, σᾶς εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφετε εἰς τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐπιστολήν σας.

Καὶ σέ, *Τελευταία Χελιδών*, δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω δι' ὅσα μοῦ γράφεις!

Εὐφορίων (Γ.Κ.) δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σε συγχαίρω διὰ τὴν ὡραίαν ἐκλογήν. Ἐπίσης δέχομαι καὶ τὸν *Γερπικέραυνον Δία* (Γ. Δ.) πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστειλα τὰ φίλλα. Ἐπίσης δέχομαι καὶ τὸν *Ἀφρίν*, (χωρὶς ἀρχικά) λυπουμένη μόνον διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ του δώσω τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐπροτείμοῦσε, διότι τὸ ἔχει ἄλλος.

«Ἀριστούργημα εἶνε ὁ «Πρόκρις ὁ Νικίου»!—μοῦ γράφει ὁ *Ἀρχισυράτηγος Μιλτιάδης*. Δὲν προφθάνω νὰ τὸν διαβάζω καὶ νὰ τὸν ξαντρίζω. Πιστεύω ὅτι θὰ εἶμαι ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ τὸν ἐπῆραν, ἐξ ἐκείνων ποῦ δὲν ἦταν συνδρομηταί· διότι οὔτε τὸ φυλλάδιόν σου ἐκεῖνο μὲ τὸ παρόρτημα δὲν εἶχα λάβῃ ἀκόμη· ἀλλὰ μόλις ἕνας φίλος μου συνδρομητής σου μοῦ εἶπεν ὅτι ἐξεδόθη, ἔτρεξα καὶ τὸν ἀγόρασα. «Νὰ προθυμία, ἀλλά... μὲ τὸ παραπάνω ἐνταμειβομένη, ἔ;

Ἴσα ἴσα τὴν ἡμέραν ποῦ ἐδράβευα τὸν *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, ἔλαβα μίαν ἐπιστολὴν τοῦ ἀρχίσουταν ὡς ἑξῆς: «Μὰ ποτε πιὰ θὰ σγῇ ἡ 7η Κυριακή; Σεψύχησα! τί κακὸ εἶνε αὐτό;... Τώρα μάλιστα ποῦ ἔμαθα πῶς ἡ Μάρθα τὴν ἔπαθε, καὶ τὰς συνεπείας τοῦ παθήματός της θὰ ὑποστοῦν οἱ συνδρομηταί σου, δὲν ἔχω ἡσυχία... Προαίσθημα θὰ εἶχεν ὁ *Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας*!

Ὁρίστε ἀπαντήσεις τοῦ σου δίδει καὶ ὁ *Ἀρχιδιάβολός*! Εἰς τὸ σπίτι του ἦσαν κάτι κυρίαι καὶ ἐσυζητοῦσαν διὰ τὸ ζήτημα τῆς «Ἀκροπόλεως: «καὶ τοῦ «Ἄστεως» *τί θὰ γίνουν τὰ κορίτσια μας*.—Λοιπὸν τί θὰ γίνουν τὰ κορίτσια μας; τὸν ἐρωτοῦν.—Ἂς γίνουν συνδρομήτριαι τῆς Διαπλάσεως! ἀπαντᾷ ὁ *Ἀρχιδιαβολάκος*. Νὰ ἡ μόνη λύσις τοῦ ζητήματος!

Σόλων Δ. Δημακόπουλε, πολὺ μ' εὐχαρίστησε ἡ πρώτη ἐπιστολή σου. Οὔτε ἕνα λάθος! εὖγε... Ἔλαβες τὸν «Πρόεντα»; πῶς σοῦ ἐφάνη;

Φίλε Π. Σ. ἔχω ὑπ' ὄψει μου μίαν παλαιάν σου ἐπιστολὴν μὲ προτάσεις ψευδωνύμων εἰς τὴν ὁποίαν, ἔνεκα τοῦ λάθους τὸ ὁποῖον γνωρίζεις, μόλις σήμερον σοῦ ἀπαντῶ. Λοιπόν, ἐκ τῶν προτεινομένων ψευδωνύμων σοῦ ἐκλέγω τὸ *Ζώρλιγκ*, τὸ καλλίτερον ἐκ τῶν ἐλευθέρων.

«Δὲν ἠξεύρεις πόσον ἐγεβάσαμεν μέτην Μαγικὴν Εἰκόνα τῆς «Σφιγγὸς τῶν Πάγων»—μοῦ γράφει ἡ *Ναυτοπούλα*, — τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἀνακαλύψαμεν, ἅμα εἴδαμεν βέβαια τὰ ὅσα γράφει ἡ φίλη *Τελευταία Χελιδών*. Ἀλήθεια — ἐπειδὴ ἦλθε λόγος, — δὲν φαντάζεσαι μὲ τί ἐνδιαφέρον διαβάζω τώρα τὴν Σφίγγα τῶν Πάγων! Τοῦτο μόνον σοῦ λέγω, ὅτι εἰς τὰ τελευταῖα αὐτὰ φύλλα, ἐδιάβαζα πρῶτα τὴν συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος καὶ ἔπειτα τὴν Ἀλληλογραφίαν, πρᾶγμα ποῦ θὰ μείνῃ εἰς τὰ χρονικά, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε μοῦ συνέβη»

Μὰ τί κακὸν ἔπαθε καὶ ἡ φίλη μου *Νεαρὰ Καλλιτέχνης* τὸ περασμένον Σάββατον, ποῦ δὲν ἔλαβε τὸ φύλλον μου. Ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ εἶχεν εἰς τὸν νοῦν της καὶ ἦτο ἀφηρημένη. Τὸ μεσημέρι ὁ πατέρας της τὴν ἠρώτησε «Θέλεις ἄλλο φαγί;» καὶ ἐκείνη τοῦ ἀπήντησε «Δὲν ἤλθε ἀκόμη!» Φαντασθῆτε πλέον συνενόησις!... Ἀλλὰ τί χαρὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν τὸ ἔλαβε «διπλοῦν, εὐχάριστον, μαγικόν!» Αὐτὸ εἶνε κλέον ποῦ δὲν περιγράφεται! Ἀλλὰ εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σας.

Ἀφπασμοί, πληροφορίαι: Ὁ Ἀρχιναύαρχος *Θεμιστοκλῆς* μοῦ γράφει:

Διάπλασις, παρακαλῶ εἰπὲ στὴ Ναυτοπούλα (Ποῦναι εἰς ὅλα πράγματι σωστὴ Ἑλληνοπούλα) Ἐὰν καὶ φέτο ἔχῃ σκοπὸ νὰ πάγῃ στὸ Ὠδεῖο Καὶ εἰς τὸ Γυμνασιήριο. Καὶ ἂν κανὲν Βραβεῖο Ἐπόθησε, τῆς εὔχομαι μεγάλο ρόλο πάλι Νὰ παίξῃ, σὰν καὶ πέρυσι, μὲ διάθεσι μεγάλη. — ὁ *Κωνστ. Σ. Βουτυρᾶς* προσφέρει τὰ τέβη του εἰς τὸν *Δέκιον Μᾶν* καὶ τὸν *Κινέζον Λῆ*. —τὸ *Κάτασπρο Ἀρνάκι* πληροφορεῖ τὸν *Ναυτόπαιδα* ὅτι ταχυκὰ του εἶνε Κ. Γ. Ε. καὶ ὅτι εἶνε ἀγόρ. καὶ ὄχι κορίτσι. —ὁ *Δέκιος Μᾶς* ζητεῖ ταχυκὰ τοῦ *Ἀδγερινοῦ*. —ὁ *Ἀνδρέας Σκέφερης* ἐρωτᾷ τὸν *Σ. Τσουβαλὴν* ἂν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν του. — ὁ *Ναυτόπαις* ζητεῖ ταχυκὰ τῆς *Ναυτοπούλας*. —τὸ *Ὡραῖον Τριανταφυλλάκι* ἀσπάζεται «τὸν *Μυτιληναῖον Ἀρίωνα*, ὁ ὁποῖος φέρει τὴν «Διάπλασιν» πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ ὡς φυλακτήριον (ἐννοεῖται, ἐξ ἀγάπης!) τὸν *Χιονοσκεπῆ Ὄλυμπον*, τὸν ὁποῖον συγχαίρει διὰ τὰς προόδους του εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ Τουρκικήν, καὶ τὸν *Ἑωσφόρον*, ὁ ὁποῖος τώρα ἐξηφανίσθη, ὡς ὁ ὁμώνυμός του ἀστὴρ ἐν καιρῷ ἡμέρας.»—ὁ *Ἄρατος* ζητεῖ ταχυκὰ τοῦ *Φωτοβόλου Τόξου* καὶ τοῦ *Λαδωμένου Πουτικοῦ*. — ὁ *Εὐφορίων* ζητεῖ Ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἀπρίταν*. — ἡ *Ἰωνικὴ Ἀστὴρ* πληροφορεῖ τὸν *Ἀεροναύστην τῶν Βοσγίων* ὅτι ταχυκὰ της εἶνε Δ.Φ. ζητεῖ δὲ καὶ τὰ ἰδικά του. — ὁ *Ὑποψήφιος Δόκιμος* ζητεῖ τὴν διεύθυνσιν τοῦ *Ὀλυμπιονίκου* τὴν ὁποίαν ἐλησμόνησε.—ἡ *Γλυκύλαλος Ἀηδὼν* χαιρετᾷ τὸν *Μάθρον Πρίγκιπα* τὸν ὁποῖον ἐρωτᾷ ποῖος τὸν ὠνόμασε Κολοκοτρώνην;—ἡ *Ναυτοπούλα* θὰ γνωρίσῃ πολὺ εὐχαρίστως τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλειαν*, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. — ὁ ἐν Λευκάδι Συλλογος ἡ Πρόοδος, διὰ τοῦ προέδρου του Δ. Δίπλα, πληροφορεῖ πάντας τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι ἀντιπρόσωπος τοῦ Συλλόγου ἐν Πρεβέζῃ εἶνε ὁ *Περικλῆς Δ. Σκέφερης*. — ἡ *Νεαρὰ Καλλιτέχνις* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἀνσσιαν Κουβέλου* (καὶ ἅμα δεχθῇ, θὰ της τὸ εἴπω καὶ θὰ της γράψῃ πρώτη, ὡς προτείνασα!)—ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος*, ὁ *Μικρὸς Πανίτσας*, ὁ *Νικόλαος Δεκαβάλλας* καὶ ἄλλοι πολλοὶ συγχαίρουν τὸν *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* διὰ τὴν λαμπρὰν ἀπάντησίν του εἰς τὴν Ζ' Κυριακήν, ἡ ὁποία ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν: — ἡ *Τελευταία Χελιδὼν* μὲ τὸν *Ζωφερὸν Μεσαίωνα*, *Γενναῖον Λέσβιον* καὶ *Σοφὸν Πιττακὸν*.—ἡ *Ὠχρὰ Σελήνη* μὲ τὴν *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*. *Μελαγχολικὸν Ναύτην* καὶ *Ἀνατέλλουσαν Σελήνην*.—ἡ *Ἀεροναυτοπούλα* μὲ τὸν *Μικρὸν Κατεργάρην*, *Πυρατοσβέλι* καὶ *Μικρὸν Τυμπανιστήν*.—ὁ *Σφριανὸς Ἱππότης* μὲ τὴν *Συριανὴν Ἀμαλίαν*.—τὸ *Παραδείσιον Πτηνὸν* μὲ τὸν *Δ. Π. Δρίβαν*.—ὁ *Αἰγεριὸς* μὲ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Ἐλπίδος*, *Ἀὸν Κολοκύθαν Πάτεραν* καὶ *Τίδν τῆς Νυκτός*.—ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸν *Σπασμένον Φεγγίτην*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*.—τὸ *Τί με μέλει* μὲ τὴν *Ροδίζουσαν Φύσιν*, *Ἀρτύριον Σαπουνάκην*, *Ἀντιγόνην Ἰατρίδου*, *Κατσαρίδαν* καὶ *Ζωφερὸν Μεσαίωνα*.—ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Χ. Ι. Δραγάτσην*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου*.—ἡ *Ἰωάννα Δάρκ* μὲ τὸν *Ἀργυροτόξον Ἀπόλλωνα*.—ἡ *Ὑπολαῖς* μὲ τὸν *Ἀργυρότοξον Ἀπόλλωνα*, *Μὴ με λησμόνει*, *Πάλλουσαν Καρδίαν*, καὶ *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων*.—ἡ *Ἀγνὴ Φιλία* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνι-*

δα καὶ *Ναυτοπούλαν* — ὁ *Δημ. Δίπλας* μὲ τὸν *Δημ. Π. Δρίβαν* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* — ὁ *Θαλῆς Θεοδωρίδης* μὲν τὴν *Θάλειαν Γλαράκη*. — ἡ *Νσαρὰ Καλλιτέχνις* μὲ τὴν *Ἴριδα*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* καὶ *Λιλίκαν Θ. Δημακοπούλου* — ἡ *Τελευταία Ἰελιδῶν* μὲ τὸν *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, *Κόντε Ραπανάκην*, *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν* καὶ *Φάλσταφ*. — ὁ *Ποταμὸς Εὐρώτας* μὲ τὸν *Δούσιον*, *Ναυτοπούλαν*. *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* καὶ *Θερινὴν Βροχήν* — ὁ *Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας* μὲ τὴν *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* καὶ *Σαμιακὴν Σημαίαν* — ἡ *Βίγλα* μὲ τὸ *Μὴν-τὸ πῆς-σὲ κανένα*. — τὸ *Πρόσεχε Καλὰ* μὲ τὸν *Δημ. Ε. Δίπλαν*. — ἡ *Ἐνδόξου Ἡμέρα* μὲ τὴν *Μαγνητικὴν Βελόνην*. *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Μερόπην Μαρίνου*, *Ξενιτευμένην Συριανὴν* καὶ *Ἑλλὴν Κ. Ζάννου* — ἡ *Ἰωνικὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* καὶ *Ναυτοπούλαν* — ἡ *Βασίλισσα Μαργὼ* μὲ τὴν *Βελούδω Παπαγιάννη* καὶ *Μαρίαν Παυλάκη*. ὁ *Ἄρατος* μὲ τὸν *Ζεβὰν*. *Ἀντίο Μαστέλλο*, *Ἀετομάχον*. *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Τρομάραν*. — ἡ *Χλωρὶς τῆς Χάλκης* καὶ ἡ *Ζαππὶς* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ζοφερὸν Μεσαίωνα*. — ὁ *Μέγας Στρατηλάτης* μὲ τὴν *Ἑλληνοπούλαν*. *Φίλεργον Χελιδόνα*, *Τρικέφαλον Ὕδραν*, *Τσούγκραν* καὶ *Μυστικὴν Φωνήν* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης* μὲ τὴν *Μαγνητικὴν Βελόνην*, *Ναύαρχον Σάμψων*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* — ὁ *Νικητὴς τῆς Ἀουστερλίτσης* μὲ τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Νύμφην Καλυψώ*, *Ἀλέξ Οἰκονομίδην*, *Κόρην τῆς Ὀρφίας Λέσβου* καὶ *Χειμωνιάτικην Διακάδαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Χρυσορρόαν Πακτωλὸν* (ὡραιότατα ἐκθέτεις τὴν Μυθολογίαν τοῦ ψευδωνύμου σου· μοῦ ἔδωσες ἀφορμὴν νὰ ζητήσω καμμίαν φορὰν πτρομοίαν ἔκθεσιν ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους μου, τοὺς ἔχοντας μυθολογικὰ ἢ ἱστορικὰ ψευδώνυμα·) *Δέκιον Μῶν* (εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 645 Μωσαϊκὸν, κάθε λέξις γραμμένη μὲ κεφαλαῖον ἀρχικὸν, εἶδεν ἀπὸ ἓν γράμμα, ἐκτὸς τῶν λέξεων. Λάν, Γκὺ καὶ Ζώρλιγκ.) *Νικόλαον Δεκαβάλλαν* (ναί, εἶνε λάθος τυπογραφικὸν· εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ 649 Σύνθεσιν Λέξεων, ἡ συλλαβὴ *λας*, πρέπει νὰ γίνῃ *λα*, δηλαδὴ περισσεύει ἓν σίγμα, καὶ ἂς τὸ σβύσουν ὅλοι·) *Μακρολέλεκαν* (ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν ἀκόμη, καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι θάλλάξῃ ἡ τύχη τῶν ναυαγῶν τοῦ « Ἀλβράνου » . . .) Σκαφιδάκι, *Φὶγ Μοῦ-λῆ* (ναί, αὐτὴ εἶνε ἡ Γιαγιά. πράγματι· τὸ μυστικὸν τοῦ Δίρκ Πέτερς μᾶς το ἐπρόδωσεν ἤδη ὁ ζωγράφος, ὁ ὁποῖος ἐκαρουσίασε τὸν Χῆνες, νὰ κρυφακούῃ ἀπὸ τὴν θυρίδα·) *Πύρρον* (ὄχι, ἡ Α. Ρ. δὲν εἶνε συνδρομήτρια μου· τὸ τετρ. ἐστάλη) *Μικρὸν Πιανίστραν* (δὲν εἰμπορεῖς νὰ γράφῃς μὲ πειὸ μαῦρο μελάνι καὶ νὰ κάμνῃς μεγαλήτερα τὰ γράμματά σου ; καὶ σὺ ἠξέρεις τὴν Γιαγιάν· ἔλαβον τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν 8ην Κυριακὴν, πρώτην-πρώτην !) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (κ' ἐγὼ ἐλυπήθηκα πολὺ· πού δὲν εἶδα τὸν ἀγαπητόν σου πατέρα, νὰ του εἴπω διὰ σὲ ὅ,τι ἔπρεπε) *Τερψιθέαν Σαράτσῃ* (τώρα ἐλησμόνησες νὰ σημειώσῃς εἰς τὸ γράμμα σου τὸ ψευδώνυμόν σου· πρέπει νὰ τὸ γράφῃς πάντοτε πλησίον τοῦ ὀνόματός σου, ἐκτὸς μόνον ὅταν δὲν θέλῃς νὰ τὸ μεταχειρισθῇς·) *Σαμακὴν Σημαίαν* (ἔστειλα·) *Ὡραῖον Τριανταφυλλάκι* (ἔχει καλῶς·) *Βρεττανικὸν Ἀστέρα* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐγγραφήν σου εἰς τὸ Γυμνάσιον·) *Σταῦρον Θ. Ἰωσηφίδην* (ἔστειλα·) *Ἀνασταύσιον Γ*, *Μακρῆν* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα) *Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου*, *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην*, *Ναυτόπαιδα* (εἰς τὸ χαρτὶ ποὺ γράφεις τὰς πρὸς δημοσίευσιν Πν. Ἀσκήσεις, μὴ γράφῃς τίποτε ἄλλο· δὲν τα εἴπαμεν ;) *Βασίλισσαν Μαργώ*, (τώρα εἶδες πότε θὰ γίνῃ ἡ ἄλλη Κυριακὴ· σὲ ἀντασπάζονται ὅλαι·) *Ἱππότην Μαντζουράναν* (ἔλαβον·) *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (ναί, ὁ *Φιλοθάνατος* δὲν ἔστειλεν ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω, ἴσως·) *Νεράϊδαν Μαντζουράναν* (ἡ λύπη σου· μαρτυρεῖ διὰ τὴν προθυμίαν σου· αὐτὸ δι' ἐμὲ ὁρκεῖ·) *Λευκὸ Μανουσάκι* (δὲν ἠξεύρομεν τίποτε ἀκόμη· ἄφησε νὰ ἰδοῦμεν !) *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* (πολὺ ἐχάρηκα ποὺ ἔγινες καλά· εὐχομαι πᾶσαν προκοπὴν εἰς τὸν ἀδελφόν σου·) *Ἐνδόξου Ἡμέραν* (δὲν θὰ καταστῇς ὀχληρὰ, ὅσον συχνὰ καὶ ἂν μου γράψῃς· αὐτὸ θέλω, καθὼς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς·) *Τί με μέλει* (τὸ ἠξεύρεις ποῦ ἐφύλαξα τὴν σημερινὴν ἐπιστολήν σου διὰ τὸ Λεύκωμα ; τόσον ὡραία ἦσαν τὰς θερμοπάτας μου εὐχαριστίας πρὸς τὸν κ. Ἀβλίχον·) *Πρόσεχε Καλὰ*, *Θαλῆν τὸν Μιλήσιον* (ὄχι· ἂν τυχὸν προδοθῇ τὸ ψευδώνυμόν σου, σὺ πρέπει νὰ μοῦ το γράψῃς καὶ νὰ προτείνῃς ἄλλο·) *Βίγλαν*, *Χρυσοσκέφαστον Ἀπόλλωνα*, *Ἔμμ. Π. Παπαμάρκον* (ἔστειλα·) *Ναϊάδα* (καὶ διατί ἤθελες νὰ σου ἀπαντήσω μὲ τόνομά σου ; διὰ νὰ μάθουν καὶ ἄλλοι ὅτι δὲν μελετᾷς ὅσον πρέπει τὸ πιάνο σου ; σὲ βεβαιῶ ὅτι μοῦ ἐκακοφάνη πολύ, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν μάθω, ὅτι ἡ διδασκαλίσσά σου δὲν ἔχει πλέον παράπονον·) *Κιουρὰν Α. Βάου* (τὸ ἔστειλα·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ποταμὸν Εὐρώταν* (ἡ ἀλληλογραφία προτείνεται μόνον πρὸς ὁμοφύλους· διάλεξε λοιπὸν καὶ γράψε μου·) *Ζήτην* (ναί) *Ὑποψήφιον Δόκιμον* (σὲ πιστεύω καὶ ἡσύχασε·) *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* (εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ τηρεῖς τὴν ὑπόσχεσίν σου·) *Δελφῖνα τοῦ Ἰονίου*, *Κάτασπρο Ἀράκι*, *Ἀνακατοσούραν* (λαμπρὰ ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς· πόσον θὰ ἐνθουσιάζετο ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας* ἂν ἤξευρε ὅτι τὴν ἐνθυμεῖσαι τόσον πολύ! (*Θέλπουσαν* (ναί, ἤτο διόρθωσις· ὁ *Ἀγγελογιατρὸς* ἔστειλε τετράδιόν του, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς σήμερον σοῦ στέλλω·) *Λουΐζαν Μάρκου*, *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* (ναί, τί ἄσχημον νὰ εἶνε κάνεις ἄρρωστος ! τί πικρὰ τὰ γιατρικά ! τί ὀχληρὸν τὸ κρεβάτι ! γι' αὐτὰ ὅλα ἀνυπομονῶ νὰ μάθω ὅτι ἔγινες ἐντελῶς καλά·) *Τρικέφαλον Ὕδραν* (ἔλαβον) *Δημ. Δίπλαν* (πόσον κολακευτικὸν γράμμα, ἀλλὰ καὶ τί καλογραμμένον !) *Θαλῆν Θεοδωρίδην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *26 Ὀκτωβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 12 Δεκεμβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, κυλίεται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ἕν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ κοστίζει φρ 1

---

668. Λεξιγρίφος.

Ἂν φθόγγος μᾶς νήσου προταχθῇ,
Ἀρχαῖος βασιλεὺς θάναστηθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβόλου

669. Στοιχειόγριφος.

Ἀπὸ κάποιον ἀριθμὸν ἕνα γράμμ' ἂν ἀφαιρέσῃς
Μίαν πρόθεσιν γνωστὴν παρευθὺς θ' κπροτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγλαΐας Δαφουνάκη

670. Μεταγραμματισμός.

Κουβαλῶ τὸ φόρτωμά μου μὲ μεγάλ' ὑπομονὴ
Ἤτ' ἂν βγάλῃς, Ἰώτ' ἂν βάλῃς, εὐθὺς γίνο-
[μαι . . . σχοινί !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσίου

671. Αἴνιγμα.

Ὄνομα κύριον τὸ ἀρσενικὸν
Σημεῖον στίξεως τὸ θηλυκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τιτουτάκας Χελιδόνος

672. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον εἰς τὸν κισσὸν θὰ ἰδῆτε
Ζῶον μικρὸν τὸ δεύτερον, ποῦ ἴσως 'στὸ σπίτι
[βρῆτε.

Κάποιον ἀρχαῖον βασιλῆᾶ τὸ τρίτον μου σημαίνει
Κι' ἀντωνυμία κτητικὴ γιὰ ἄλλο μου σοῦ μένει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βίγλας

673. Κεκρυμμένη πυραμίς.

1.—Ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν κακοί, οἱ δ' ἀγαθοί.
2.—Ἅπαντες ὅμως θνητοί.
3.—Φοβοῦ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις σὲ κολακεύει.
4 —Ὁ ἡμίονος εἶνε ζῶον ὀρειβατικόν.
5.—Προτιμῶ ἰδικήν μου κριθήν, παρὰ σῖτον δανεικόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κέδρου

674.—675. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *Πύρρος* διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Μάρκος*
2. Τὸ *Ὄμος* διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Κῆπος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

676. Πρόβλημα.

Ὁ πατὴρ ἔδωσεν εἰς τοὺς δύο υἱούς του τρεῖς δραχμάς, διὰ νὰ τας *μοιρασθοῦν*. Διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ ὅμως ἔρις εἰς τὸ μοίρασμα, διέταξε νὰ λάβῃ ὁ μικρότερος μόνον τὸ ἓν τέταρον τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανεν ὁ μεγαλήτερος. Τί ποσὸν ἔλαβεν ἕκαστος ;.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ Κωστάλα

677.—678. Ἀπορίαι.

1.— Ἡ μικρὰ Φώφη ἐρωτᾷ τὴν μητέρα της τί συγγένειαν ἔχει μὲ τὴν Ἑλένην. Καὶ ἡ μητέρα της ἀπαντᾷ : Ἡ μητέρα τοῦ πατέρα τοῦ πατέρα σου, ἤτο γυναῖκα τοῦ πατέρα τῆς μητέρας τῆς Ἑλένης. Τί την εἶχε λοιπὸν ἡ Φώφη τὴν Ἑλένην ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάκου

2. — Πῶς εἰμπορεῖ ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* νὰ μὴν εἶνε, καθὼς εἶπεν ἡ Διάπλασις, υἱὸς τοῦ πατρός του ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κισμοῦ

679.—683. Μαγικὴ Ἀντωνυμία.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς ἀντωνυμίας, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις :

αἰσία, *μῖσος*, *ἄσημος*, *παιδί*, *λάσιος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγουρινοπούλου

684. Φωνηεντόλιπον.

νδρς-χρκτρ-κ-λγ-γρζτ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

685. Ἐλλιποσύμφωνον.

ανω-α-αη-καεε.

Ἐστάλη ὑπὸ του Κεδρου

686. Γρίφος.

ΑΔΑ	ΤΟΝ	
Ὕμνος, ὕμνος, ὕμνος	ΤΕ	‖ ἤτον.
Ὕμνος, ὕμνος, ὕμνος		

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ Δεκαβάλλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 29 Δεκεμβρίου ἐ Γ

494. Τάλας, ἄλας. — **495**. Ἕνεκεν (ἐν, ἐκ, ἐν).—**496**. Ἀκίνητος, ἀνίκητος.— **497**. Ἄργος, ἀργός.— **498**. Χάρος (ΧΑρα, κοΡαξ, φθοΡΟΣ).—

499. Α Η Δ Ω Ν. — **500**. ΠΑ ΥΣΑΝΙΑΣ

Η Δ Ω Ν Η		Α	ο	α	Υ
Δ Ο Σ Ι Σ		Ν	ρ	τ	Ρ
Ω Ν Ι Ο Σ		Α	η	ο	Δ
Ν Η Σ Σ Α		Θ	μ	π	Κ
		Η	Ο	Ο	Υ
		Ν			Σ
		Α			Α
		Ι			Ι
		Α			Ι

501. Μάτος ἄβρεχος
Μοῦστος ἄμετρος.

502.—**503**. 1, Ὁ Βίας ἦτο ἀρχαῖος σοφός. —2, Ἡ Τῆνος εἶνε νῆσος τῶν Κυκλάδων.— **505**. Θάλασσα. — **505**. Ὅταν κηρυχθῇ νέος Γαλλογερμανικὸς πόλεμος. — **506**. Ἡ Σελήνη τῆς Γῆς δορυφόρος ἐστί.— **507**. Ἡ πεῖνα δὲν περιμένει.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898